

*Antologia
Virtuală cu poezii
de Crăciun*

Un concurs derulat în cadrul
Mezomorf.ro

IDEOLOGIE

Mezomorf.ro

Într-o lume din ce în ce mai disfuncțională, mai dezinformată și mai lipsită de mentori, dorim, în pofida agitației prin care pedalăm, să facem loc în cotidianul nostru de puțină cunoaștere și artă.

Mezomorf își propune să promoveze valorile României, fie ele entități sau meleaguri, precum și să tezaurizeze cunoștințe de pe diverse planuri laolaltă. Menirea este să unească oameni și să-i captureze din cotidianul lor pentru a-i efervescenta în arta creației, a unui front comun, căci viața este despre cristalizare pe mai multe planuri și plaiuri.

MEZOMÓRF, -Ă adj. (despre starea de agregare a materiei) intermediar între starea amorfă și cea cristalină. (< fr. mésomorphe).

Cristalele din creștet cresc odată cu trezirea și renunțarea la ego, simbolizând șlefuirea propriei persoane cu o finalitate pozitivă. Pe orizontală, logo-ul este reprezentat de un pește mezomorfic ce asimilează cunoașterea. Starea mezomorfică este echivalentă cu drumul spre starea cristalină, amintind de năzuința ființei umane spre a deveni desăvârșită.

Totodată, Mezo înseamnă 'central'. Platforma se dorește a fi una principială și de importanță centrală în ceea ce privește exemplul oferit exponenților generației tinere.

Au fotografiat:

Bogdan Vasilescu

Daniel Mîrlea

Sorin Petculescu

Denisa Moldovan

Florentina-Ramona Dragu

Iazmina Marcu

Ioana Gabriela Radu

Marcel-Alexandru Hornet

Poză de copertă: Daniel Mîrlea

Au jurizat:

Florentina-Ramona Dragu - fondatoare Mezomorf.ro, profesoară de lb. germană, traducător

prof. dr. Elena Trifan - profesoară de lb. și lit. română, autoare și reporter

Oana Greavu - profesoară de lb. și lit. română

Tiberiu-Ionuț Balan - autor, student

Miruna Carp - autoare, studentă

Roxana Gheorghe - autoare proză pentru copii

Sarah Păzitor - autoare

Andrei Cosmin-Adrian - producător muzical, cofondator mezomorf.ro

Iris Raquel - grafician, studentă

Pedro Mănescu - artist muzical, cofondator mezomorf.ro

Liviu Florea - student, cofondator Mezomorf.ro

Mihaela Crișan - profesoară, redactor șef Mezomorf.ro

Lidia Mense - pianistă, chitaristă, compozitoare

Delia și Diana Sandu - colaboratoare Mezomorf

Alvin Capon - colaborator Mezomorf

Georgiana Dragu - mama fondatoarei

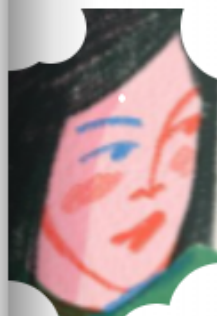
Anda Lupuleț - fotograf

Au ilustrat:

Miruna Crăciun

Livia Fălcaru

Darius Anton

Andra Karina Duca

MESAJ TIBERIU IONUȚ BALAN

Antologia de față prezintă poeziile atât ale tinerilor autori, cât și ale celor cu experiență. Îmbinate ca într-un dans în spiritul unei ierni pe care o trăim uneori cu drag, alteori cu vechi amintiri ori durere, antologia este, într-adevăr, o manifestare poetică mîngîietoare.

Mulți dintre autorii care au luat parte în cadrul concursului s-au limitat în a vorbi strict despre imaginea Crăciunului, adesea repetitive, poate chiar obositoare. Copii participanți au avut imagini exprimate mai stîngaci, dar mai sincer, imagini în fața cărora ne putem apleca cu încredere.

Au fost și poezii excepționale. Ca de fiecare dată, sortarea a fost una grea, cei care s-au luptat pentru a ajunge în top și-au asumat libertatea limbajului poetic și, ca o paralelă spre evenimentele de acum 31 de ani, și-au cîștigat libertatea și nu numai.

În cazul unor autori, s-a simțit perioada de tranziție dintre „clasicul stil clasic” și poezia modernă. Din nefericire, nu există cale de mijloc, iar, țintind doi iepuri cu un singur glonte, de cele mai multe ori nu lovim niciunul. Exercițiul însă le va pune pe toate la locul lor.

Ca de fiecare dată, susținem libertatea poetică și o premiem, atunci cînd se poate. La momentul redactării acestor scurte concluzii, putem doar să ne bucurăm de masiva participare, să felicităm cîștigătorii și să-i așteptăm în continuare. Dar, ca o scurtă concluzie finală, vine și rugămintea mea către toți de a exersa scrierea mereu. Pentru că nu există o limită în a fi bun în poezie. Iar voi, stimați poeți, aveți obligația de a da cititorilor totul, nu spre a-i mulțumi, ci spre a-i mîngîia.

MESAJ COORDONATOR ANTOLOGIE

Ne vor rămâne sacralizate amintirile iernilor din copilărie, iar lirica a fost dintotdeauna un mijloc adjuvant pentru exprimarea trăirilor într-un mod creativ, rezultând un derdeluș emoțional.

Doleanța mea, prin intermediul acestui concurs, a fost să stîrnim o emoție, dar să și reușim a obține o incursiune în spiritul sărbătorilor. Ne-a bucurat în mod deosebit și faptul că, prin inițiativa noastră, am reușit să dăm un ritm productivității autorilor din voi și tracțiunii rimelor și ideilor.

Iubim faptul că am fost purtați cu toții pe fîgașul amintirilor și că ne-am unit într-un suflu iernatic comun.

Ne dorim să rămânem aproape de voi în continuare, să vă bucurați de interviurile și articolele de anul următor, dar să ne și reunim în cadrul viitoarelor concursuri. La începutul anului viitor vom derula o strîngere de fonduri pentru a reuși să acordăm mai multe premii, dar și pentru lansarea revistei Mezomorf.

Iarna viitoare vom desfășura același concurs, însă vom primi și povești sub formă de proză.

În continuare, îi veți putea lectura pe George Topîrceanu, George Coșbuc și Vasile Alecsandri:

Cu drag,
Florentina-Ramona Dragu

Proză
aleatorie
de la
categoria
SLOVE

(c) Daniel Mirlea

George Topîrceanu

A venit Crăciunul!... Știați, desigur, această noutate și poate că nu era nevoie să vă amărăsc și eu. Dar ce să facem? A venit.

Și a venit cu sacul plin de bucurii pentru cei mici și... cu ziare pline de literatură festivă pentru cei mari. Nu-i chip să deschidă omul amărât o gazetă în vacanța Crăciunului, fără să-l întristeze de la prima pagină obișnuita recuzită tipografică: o ilustrație sacră în două culori aplicate greșit pe desen, un articol de fond cu înalte ineptii mistico-filozofice și o puzderie de poeme și nuvele radical tâmpite pentru circumstanță.

Încă de pe vară, poetul ocaziilor periodice și-a improvizat pe îndelete — odată pentru totdeauna — poezia cu pruncul divin și o mică povestire, ceva cu copii săraci de văduvă, care jinduiesc în frig la splendoarea jucăriilor scumpe dintr-o vitrină, până ce le îngheață nasul de ger și până ce crapă inima în cititor de milă. După ce a trecut Crăciunul și zaharicaua duioasă a apărut în gazetă, autorul prevăzător își pune opera la păstrare în saltar, pentru că — vorba lui Agamiță Dandanache — "mai trebuie ș-al' dată"... Și la Crăciunul viitor, pacl' iar la gazetă cu pruncul divin.

Am urmărit de curiozitate fenomenul acesta literar și mi s-a întâmplat să găsesc aceeași poezie, publicată fără schimbare, de șapte ori în șir, la șapte Crăciunuri consecutive. Dar nimene nu bagă de seamă... Și cu vremea, s-a statornicit astfel un soi de folclor modern al sărbătorilor, de care nimene nu se mai atinge.

S-ar putea evada totuși, util și onorabil, din această banalitate periodică. Tradițiilor legate de Nașterea Mântuitorului, poporul nostru le-a dat o bogată interpretare poetică. Avem una din cele mai frumoase literaturi populare de Crăciun și Anul nou. Poetul cult ar putea s-o cerceteze cu folos, dacă nu direct de la sursă, cel puțin din colecții tipărite.

În sfintele sărbători ale Crăciunului, tot omul vrea să petreacă după datină: să asculte, la un pahar de vin, un cântec de inimă albastră.

Țăranii își fac singuri cântece care le convin. Ocupațiile lor, exclusiv manuale și pedestre, le lasă imaginația mai liberă, nu le acaparează toate rezervele mintale. Iar traiul în mijlocul naturii oferă misterioșilor poeți rustici neconținut prilej de inspirație proaspătă.

(c) Marcel-Alexandru Hornet

Noapte de iarnă
de
George Topîrceanu

Cad din cer mărgăritare
Pe orașul adormit...

Plopii, umbre solitare
În văzduhul neclintit,
Visători ca amorezii
Stau de veghe la fereastră,
Și pe marmura zăpezii
Culcă umbra lor albastră.

Iarna!... Iarna tristă-mbracă
Streșinile somnoroase,
Pune vâl de promoroacă
Peste pomi și peste case.
Scoate-o lume ca din basme
În lumini de felinare -
Umple noaptea de fantasme
Neclintite și bizare.
Din ogeagul de cărbune
Face albă colonadă
Și pe trunchiuri negre pune
Capiteluri de zăpadă,
Iar prin crengile cochete
Flori de marmură anină, -
O ghirlandă de buchete
Care tremură-n lumină.
Reci podoabe-n ramuri goale
Plouă fără să le scuturi,
Ici, risipă de petale,
Colo, roi ușor de fluturi...

Și din valul de zăpadă,
Ca o mută arătare
Legănându-se pe stradă,
Un drumeț ciudat răsare...
Vine cu popasuri multe,
Face-n calea lui mătăanii.
Câte-odată stă s-asculte
Clopoteii de la sănii.
Alteori uimit tresare,
Dă din mâini șoptind grăbit -
Parcă spune-o taină mare
Unui soț închipuit...
Ca o umbră din poveste
Se strecoară-ncet, și iar
Stă deodată fără veste
Rezemat de-un felinar.

Fața lui se lămurește, -
Pare-nduioșat acum...
Visător și lung privește
Casele de peste drum:
Poartă mică... pomi în floare...
O fereastră luminată...
Streșini albe de ninsoare...
Toate-i par ca altădată!

Și păreri de rău trecute
Cad pe inima-i trudită,
Ca un stol de păsări mute
Pe-o grădină părăsită:
"Bulgăraș de gheață rece,
Iarna vine, vara trece
Și n-am cu cine-mi petrece...
Bulgăraș topit în foc,
Dacă n-am avut noroc!
Dacă n-am avut noroc... "

Glasul, înecat, se curmă.
Omul, șovăind în stradă,
Pleacă iar, lăsând în urmă
Pete negre pe zăpadă.

George Coșbuc

Iarna pe uliță

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe râu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sunt copii. Cu multe sănii,
De pe coastă vin țipând
Și se-mping și sar râzând;
Prin zăpadă fac mătânii;
Vrând-nevrând.

Gură fac ca roata morii;
Și de-a valma se pornesc,
Cum prin gard se gălcesc
Vrăbii gureșe, când norii
Ploi vestesc.

(c) Daniel Mirlea

Iarna pe uliță Vasile Alecsandri

(c) Daniel Mirlea

Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lunghi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineța ninge iară?
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopii înșirați se pierd în zare.
Si pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbuci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și dezmiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi

Poezii din cadrul echipei

(c) Marcel-Alexandru Hornet

Florentina-Ramona Dragu

Iarna aceea din Parepa nu mi-a arătat viitorul

Cândva, mi-am scris numele
Cu picioarele
În zăpada de
Pe pogoanele din Parepa
Cu rostul de
A scruta într-o altă lume,
a face o mică acoladă
Peste paranteza mea și rotundă și pătrată
Despre viață și alte ghilimele

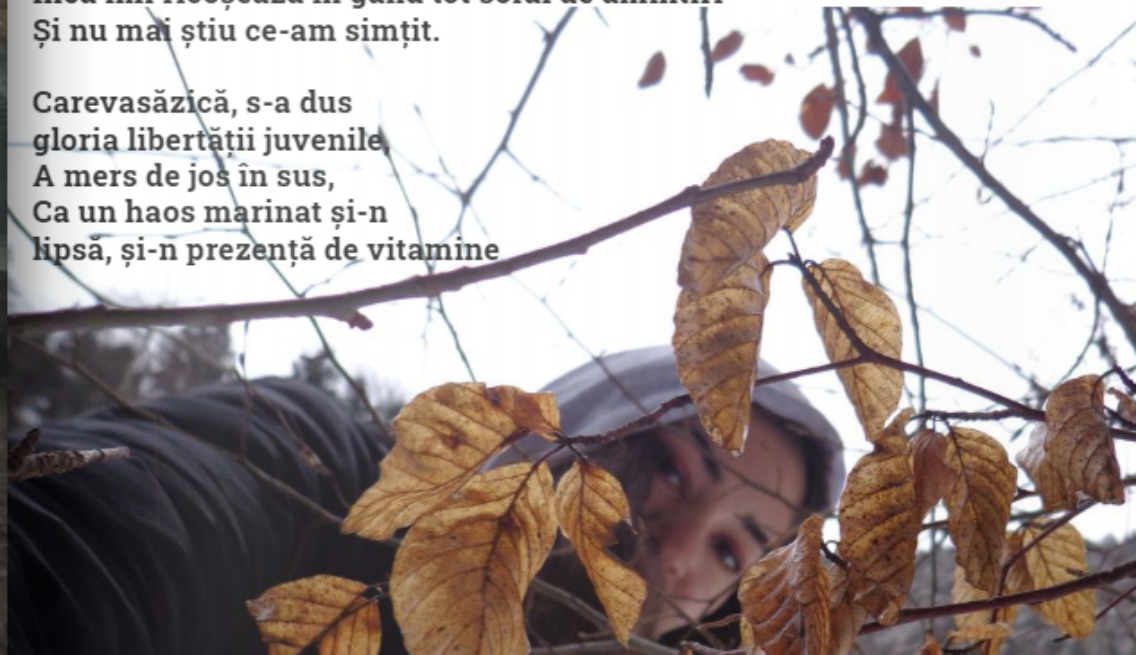
Cumva, credeam că,
Prin culminare,
să-mi văd numele uriaș,
înghețat în timp,
ar avea drept realizare
să scrutez în viitor
sa filtrez
o posterioară înțelepciune.
Însă generatorul de descoperiri
Nu funcționează așa
Încă îmi ricoșează în gând tot soiul de amintiri
Și nu mai știu ce-am simțit.

Carevasăzică, s-a dus
gloria libertății juvenile,
A mers de jos în sus,
Ca un haos marinat și-n
lipsă, și-n prezență de vitamine

Cineva tot a ajuns fința aia mică,
S-au adăugat reguli și matrițe
Dezlegând gradual
cine ar trebui să fiu,
Si e bine să fii
Oricum ai fi
Dar la latitudinea ta,
nu a leziunilor tale,
lasă reziduurile.

Dar când ajungi să analizezi
Tot ce te-a făcut să fi,
Tot ce te-a alcătuit,
Tot cutezi să cugeți
Tot răul ala...

Iarna mă face să mă gândesc la
Faptul că nu-mi amintesc iernile
Și tot visez că sunt la mare și e vară
Și fac opriri onirice prin Parepa,
deși acum nu mai e a mea.

Lidia Mense

Ierburi

(c) Marcel Alexeșcu Horneț

S-au ascuns ploile
din nou
printre venele învinețite
Când mi s-a spus
că va veni cândva un om
Cu sufletul cald și ochi blânzi
Va sta puțin,
numai cât să îmi arate fericirea
Și va pleca cu totul,
va lua cu el viața din mine
O va îngropa undeva,
sub clar de lună plină în acest anotimp secetos
Ascult glasuri înnodate ce se frământă
să străpungă buzele vișinii, crăpate de ger
Unde sunt oamenii, astăzi am uitat să îi observ,
Îmi este teamă de un alt pământ,
diferit de acesta pe care l-am încălzit cu durerea
Unde mă vei duce când vei pleca?
Mă vei smulge din florile acestea vii și nimeni nu mă va
mai putea îmbrățișa vreodată
Nu voi mai putea simți căldură, poate doar puțină pace
Mă voi pierde în întunecime
Mă vei uita departe cu ierburi uscate prinse între coaste.

Tiberiu Ionuț Balan

aș putea fi iarbă verde, dar

sînt un pumn de pământ ce-și caută îngerul
l-am pierdut într-o seară nu-știu-pe-unde
mă săgeată piatra ce-mi stă între coaste
nimic din ce răsare în jurul meu nu mă mai
atinge

înfingeți lumînările adînc în palmele mele
să se facă lumină ochiului din frunte

prof. dr. Elena Trifan

Asfințit înlăcrimat

În asfințit este lumina
Cerului ce s-a deschis
Spre a lăcrima în seara
Suferinței de ne-nvins.

Este lacrima curată
Izvorâtă din dureri,
Mângâiată de tristețe,
Răvășită de nevoi.

Întunericul se lasă
Peste parcul adormit.
Iarna plânge la fereastră
În straie albe de-argint.

Liviu Florea

Sărbătoare de-o culoare albă,
În care ceru-i rece și apa curge-nghețată,
Poți zări și primii fulgi, iată cum s-arată,
Si pe ulițe-i ger și nu mai tăinuiește nicio babă.

Ziua-i scurtă, noaptea-i neagră,
Dar copiii-s toți afară la zăpadă,
Le poți citi zâmbetul pe buze
C-așteptau cu nerăbdare,
Un pic de ninsoare.

Parcă și omu-i acum mai cald și bun,
Căci sufletul se încălzește de Crăciun.
Luminițele-aduc voci de colinde,
Si copiii pe la case-ncep să se perinde.

Brăduți frumoși se-nalță-n case,
Si ce dulce cozonacul mai miroase.
Familia-i împreună acum,
Că doar e ajunul de Crăciun.

Așa că nu uita tu-n suflet să deschizi lumina,
Si bucură-te cu cei dragi de-a binelea.
Că azi îi poți avea aproape,
Si mâine într-o secunda viața-i deșarte...

CĂȘTIGĂTORUL TRAIȘTEI SECRETE A SCRITORULUI

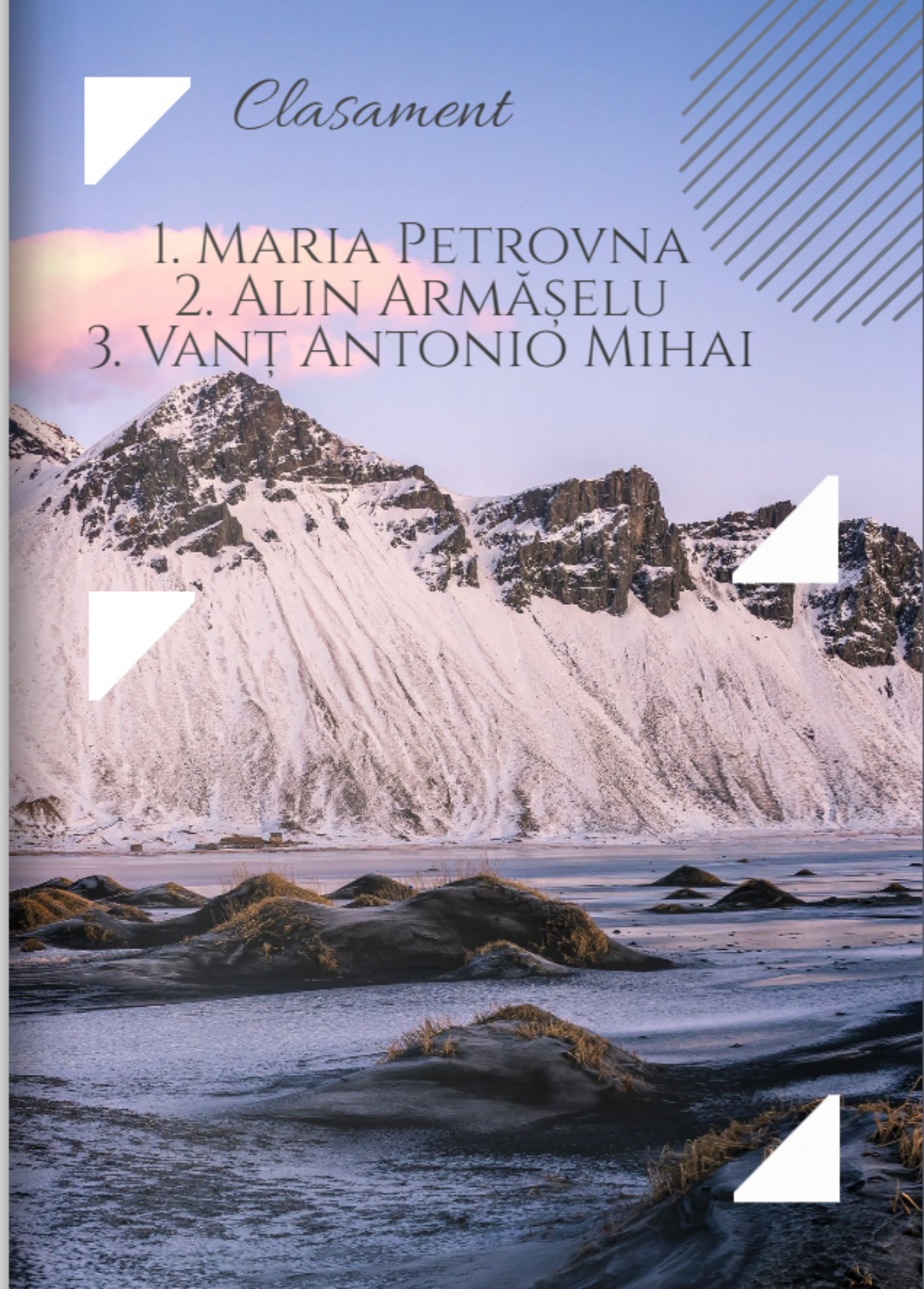
PENTRU SECȚIUNEA ADULȚI ESTE:

Maria Petrovna

Clasament

1. MARIA PETROVNA
2. ALIN ARMĂȘELU
3. VANȚ ANTONIÔ MIHAI

Maria M. Petrovna

Ce nu trăim la timp
trăim în zăpadă.

Tic-tac și timpul e verde,
spunea fata cu ciorapi colorati
fără să îmi explice că vorbea despre primăvară.

Ninge. Nu e decât liniște
și o dorință arzătoare
ca albul să rămână alb.

Acoperă,
albul acesta,
toate ceasurile.

Nimeni nu m-a întrebat niciodată
de ce nu pot să dorm
când în cameră
ele nu tac,
- dar nici măcar nu e vorba
de picătura de zgomot -
Eva, ea însăși,
vede în orice ceas,
în orice orologiu,
în orice clepsidră,
forma unui posibil sicriu.

Când e zăpadă, cumva,
ceasurile tac.

Și când o calci,
scârțâitul ghetelor
se aseamănă cu bucăți de sticlă
sfărâmate ca și cum ai strivi,
fără să știi,
toate cadranele pe care
le-ai purtat pe vreo încheietură,
toate la care ai ridicat ochii,
pe vreun perete,
toate acele,
toate ceasurile acestei lumi.

Când e zăpadă, n-am timp.
Îmi vorbesc și alții despre domesticirea lui
- ce copilărie!
Ora lui Nichita, lovită, se sparge-n minute. Doamne!
Cum e asta!

Recitește chestia asta:
„Ora, lovită, se sparse-n minute”.
Ora.
Lovită.
Se sparse-n minute.

L-aș întreba pe Nichita
dacă a scris asta iarna.

Dar Nichita avea timp.
Era înzestrat cu dimensiunea timpului,
avea ceva din increat,
din măreție.
O simultaneitate cu „orice” și „oricând”,
după ce și-a cerut Dreptul la timp
- pe care, de altfel, l-a și primit.

Deci pentru Nichita n-a fost niciodată iarnă,
dar i-a fost iarnă întotdeauna.

Există povești care merită scrise,
nu bătute la mașină.
Povești care cer
scârțâitul consoanelor pe hârtie,
ca al tălpilor pe zăpadă,
iar singurul tic-tac le-ar fi cel al sângelui involburat în vene.

Poveștile netrăite la timp
vin peste tine
doar iarna,
când timpul nu e verde.

Iarna, doar iarna,
ți se poate face dor
de ceva ce nu ai trăit niciodată.

Ți-am și spus-o, my lord,
dar, vezi tu,
ți-am povestit despre asta
când era încă toamnă,
așa că te-ai uitat
întâi
la ceas.

În ținutul de zăpadă, o cascadă înghețată
Îi servește unui fulg drept întâia autostradă.
Zboară lin cu lunecușuri și salută-n treacă brazil
Care-i unduie răspunsuri cu ecouri în prăpastie.

Fulgul e plecat de-acasă, a venit în vizită;
Vântul care-i poartă pașii pentru el e muzică,
Frații lui și ei pe drumuri, care pe unde apucă,
Unul face scurtătura, altul pe cărarea lungă.

Bate vântul și mai tare, deci concertul ametește,
Trei rocade-n aer scurte și de vreascuri se ferește;
Și îl poartă către-o casă așezată în dumbravă,
E-ncolțită de copaci și din hornuri fumul scapă.

Fulgul își salută frații, duși de soartă mai departe,
O să stea aici o vreme, poate numai astă noapte...
Se așterne pe-o fereastră, într-un colț pe dinafară;
Înăuntru e căldură și-ncă nu-i moment să moară.

A venit să se așeze, să gândească la ninsoare,
La familia lui cea mare care zboară până-n zare;
La covorul moale, rece, la natura ce-l petrece,
La o viață înghețată, care până la urmă trece...

E-ntuneric, dar el vede o lumină înăuntru
De la oamenii din casă ce în suflet au cuvântul;
El ascultă din fereastră, se recită o poveste,
Despre iernile trecute care se formau în creste.

Și colinde ca pe vremuri, rugăciuni trimise-n ceruri,
Suflete prea calde poate prinse în cumplite geruri,
Toate-au fost preț de o clipă, după care amintirea,
A fost singura magie ce-a ținut în gând iubirea.

Fulgul vede-acum săruturi, e cuprins de sentimente,
Speră să nu se topească-alunecând pe un perete,
Și aude glasuri pure, inocente, de copile,
Care cântă de castele și prințese cu idile.

Cântă ele-n continuare, noaptea albă e o scenă,
Călăreți de gheață-atârână, obosiți, dar fără pernă;
Regii tremură în vifor, s-au lipit cu toți de-o cruce,
Luna e stăpână-n ceruri, fulgul o salută dulce.

Alin Armășelu
Fulg pe fugă

Dans de stele se reflectă pe-un covor, printre surcele,
Fulgul vede în pădure dans de spirite și iele,
Vârf de brad care se clatină, arătând direcția,
Iar un fulg cam singuratic vrea să își cunoască lecția.

Ochi de foc se văd în umbre, fulgul e atent la toate,
Prins e bine de fereastră, cel puțin cât încă-i noapte,
Și un urlat de prin peșteri ce răsună-n toată valea
Amintește că în neguri nu se vede clar culoarea.

Uite-un înger sus de tot, sau de fapt sunt numai norii,
Undeva în crâng în spate, țipetele ciorii...
Fulgul e speriat de noapte, se întoarce către casă,
Însă cântecul e gata, a rămas doar o mireasmă.

Omul doarme când e noapte, cu lumini și gânduri stinse,
Fulgul n-are ce să facă, dacă doarme, n-are vise...
Și se uită înc-odată liniștit în depărtare,
Noaptea îl avertizează; într-o clipă ea dispare.

Și oftează către casă, că e singur, fără cântec,
Și ecoul se întoarce, se lovește iar în munte.
Luna își salută fulgii, e momentul ei să plece,
O să-i lase doar o clipă în tăcerea asta rece.

Fulgul numără secunda, parcă a trecut o viață,
De când se plimba prin ceruri, tras de mână de crăiasă,
Dus din nor în nor distanțe, coborând printre crevase,
Salutând cu zâmbet brazil și lipindu-se de case;

Și privind cu jind la stele, oare ce-o mai fi cu ele?
Și poveștile cu suflet ce spuneau de vremuri grele...
Și-asculta un cântec dulce, nici nu-i ține minte glasul,
Luna nu mai e în ceruri; nici nu știe cât e ceasul...

De prin creste vede-o rază, e gălbuie și frumoasă,
Fulgul o primește toată și pe loc se înviorează.
Și cuprins el de căldură, a găsit secretul vieții,
Dar n-a apucat să-l spună; l-a luat raza dimineții.

(c) Delia Sandi

(c) Iazmina Marcu

Idolatrizez fulgii de zăpadă
lipitori întinse haotic
peste jacheta plină cu ochi
și guri ce mestecă ochii
în permanență.

Jacheta îți aparține
la fel și conul de praf
la care lucram seara
când dormeau lipitorile
iar fulgii erau și ei
mai colorați ca niciodată
mai cocheti decât zorii
mai frumoși decât norii
mai așchii decât o țepă.

Nomad să le fiu fulgilor stăpân
părintele intransigent
cum din metal se face oxigen
și gura ta e oxigen și larvă
și apă și nalbă și rabdă
mestecând omlete dimineța.

Urăsc Soarele ca pe o bucată
spălăcită de tumoare
venită drept cadou
venită drept pretext
asemeni unui text
comprimat în 2 cuvinte
atrofiate.

Te fredonez până-mi crapă buzele
deșert de sunete desert
cu melci în gât
cum mergi eu cânt
scuzele.

Să iasă morții din pământ
nimic n-oprește al meu cânt
rostit în fulgii de zăpadă
rând pe rând când o să cadă.

Vant, Antonio Mihai

(c) Sorin Petculescu

Alexandra Maria

ninge din ce în ce mai puțin
în fiecare an
emoțiile mele scad drastic
când aud all i want for christmas
schimb frecvența radio
și mă gândesc dacă prietenele mele
m-ar urî pentru asta
mereu mă chinui să pun steaua
în brad
luminează toată speranța
copilului care acum 10 ani
se entuziasma
când îi scria o scrisoare moșului
doar ca să vadă că visurile nu
se împlinesc întotdeauna
e magic orașul plin de kitsch și bălți de noroi când ninge
am senzația că mă pot uita
pe geam ore în șir
e autocontrol să nu chemi la tine
fetița de 5 ani care doarme în gang
e mizeria
pe care mulți o bagă sub preș de sărbători
nu știu ce e mai trist
că noi aruncăm sau că alții nu au mâncare

și totuși mă bucur
de fiecare dată când simt miros de portocale
pentru că știu că vine crăciunul

(c) Delia Sandu

Anamaria Ioniță

Se simte un miros de iarnă
Acela vechi, dar tot plăcut
Iar noaptea îi prindea pe-afară
Și iată, timpul a trecut

Nu-l vor uita nici pe bunicul
Ce-n prag mereu îi aștepta
Și chiar de era prea greu frigul
C-un zâmbet el îi încălzea

Pe dealul cel plin de zăpadă
Cu nerăbdare se urcau
Ce iarnă a mai fost odată
Ce bucuroși ei mai erau

Copii frumoși cu fețe blânde
Ca niște îngerași din cer
În jur tot omul le surâde
Și gerul parcă nu e ger

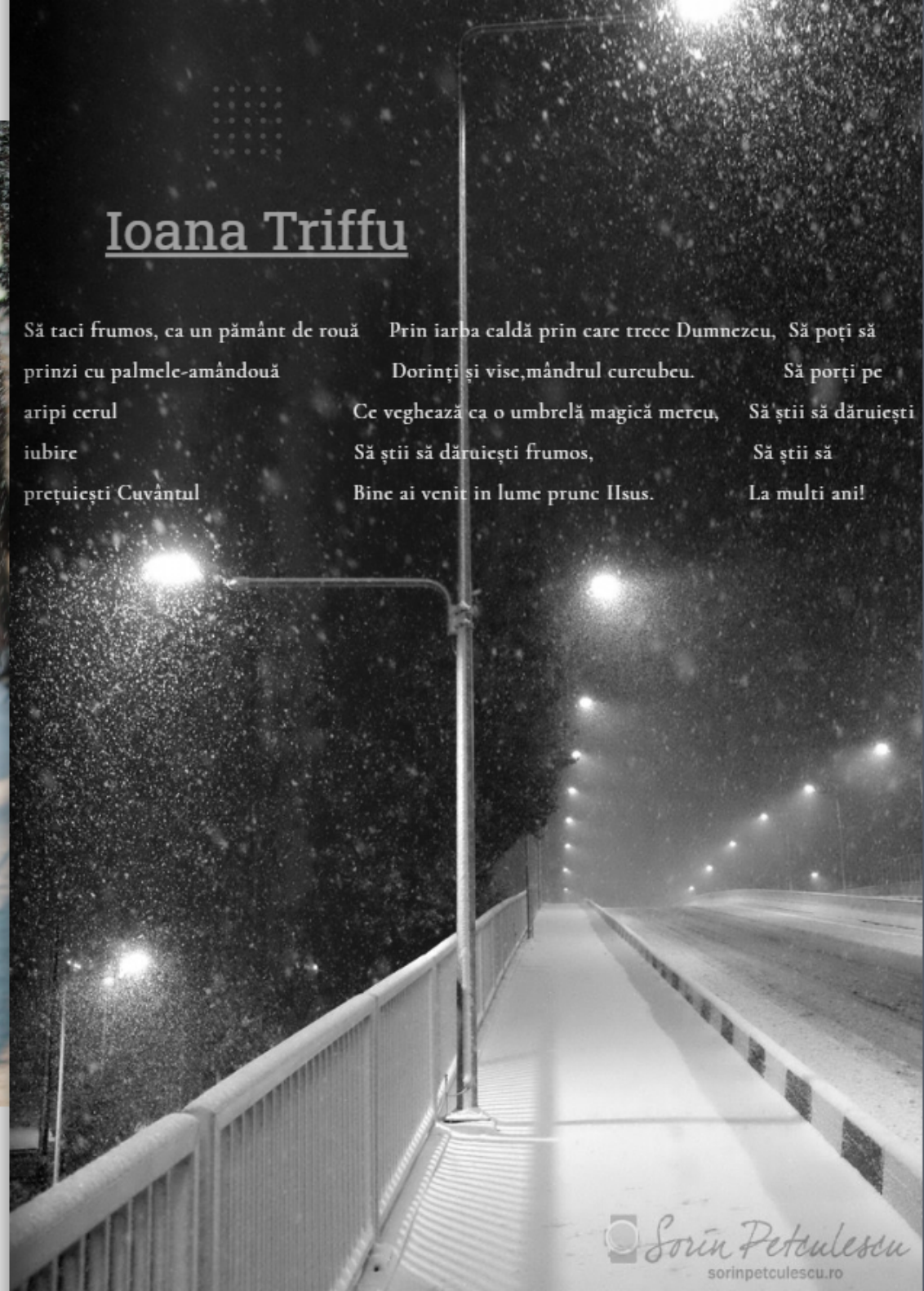
Decembrie de-odinioară
Decembrie cel mult iubit
Cu Moș Crăciun să vi tu iară
Și să-ți urăm un bun venit

(c) Iazmina Marcu

Ioana Triffu

Să taci frumos, ca un pământ de rouă Prin iarba caldă prin care trece Dumnezeu, Să poți să
prinzi cu palmele-amândouă Dorinți și vise,mândrul curcubeu. Să porți pe
aripi cerul Ce veghează ca o umbrelă magică mercu, Să știi să dăruiești
iubire Să știi să dăruiești frumos, Să știi să
prețuiești Cuvântul Bine ai venit in lume prunc IIsus. La multi ani!

Adriana Rusateanu

NINGE ARHAIC

Ninge arhaic cu fulgi mari de mătase.
Zăpezile au scos copiii iar din case.
Se duc pe sănii să câștige războaie,
Să captureze iarna ascunsă-n evantaie.
Brazilii se îmbracă-n fracuri noi de seară
Și stau împodobiți în globuri și beteală.
Vine Crăciunul! Miroase a cozonac...
Desfac o portocala, mă uit pe geam și tac.
Cu omul de zăpadă vreau să mă mai joc.
Să ningă peste mine cu gheața și cu foc...
Simt cum mă cuprinde, grabnic, bucuria,
Că undeva, la geam, zâmbea copilăria.
Omul de zăpadă mă chema la joacă,
Fulgii de lumină zâmbeau la mine, parcă..
Iar timpul pentru mine s-a întors subtil
Și mi-a mai dat o clipă să fiu din nou copil.
Să ridic castele din vise adormite,
Ninsorile să curgă, pe mine, infinite.

© Sorin Petculescu

Gabriel Mitan

Moș Crăciun există
L-am văzut în copilul care zâmbea.
L-am văzut și într-o casă de copii,
Mă așteptam să zâmbească.
Afară ploua, ploua și-n cămin
Cu hârtii albastre.
Moș Crăciun stătea singur
Într-o cameră mare și gri
Cu o carte de povești în mână
Ce-și făcuse paginile albe
De rușine că nu avea cui fi citită.
Moș Crăciun plângea,
Barba sa lungă strângea lacrimile
Din care spiridușii făceau vise,
Era tot ce putea aduce în cămin.
L-am văzut pe Moș Crăciun
Mergea pe stradă și purta haine jerpelite
Niște ochi mari și dinți strâmbi
Te pune pe gânduri să-l vezi
S-a dus la un om să-i ceară,
Să-i ceară voie să-i intre în casă pe horn,
Pentru negreala de pe horn

Să-i lase o vorbă de binecuvântare.
Moș Crăciun
Este obosit că oamenii nu mai cred în el.
Copiii nu înțeleg de ce cresc,
Ei nu să devină adulți cresc,
ci să devină Moș Crăciun.
Poți ajuta biciul care te face să sângerezi?
Îl poți ajuta să fie curcubeu?
A întrebat Moș Crăciun odată pe un adult
Care și-a bătut copilul de 12 ani
pentru că crede în Moș Crăciun.
Moș Crăciun e și o magie.
Spui Moș Crăciun și miroase a portocale.
Eu l-am văzut pe Moș Crăciun,
Eu cred în el,
El mă face să cred,
El mă doare.
Atât de mult îl iubesc!
„Moș Crăciun,
Tot ce vreau de Crăciun
e ca toți să creadă în Moș Crăciun”
Asta îi scriu an de an Moșului,
Încă nu am fost destul de cuminte.
Ba am fost cuminte,
numai cu cei pe care îi iubesc...

Radu Florin Macarie

Este o floare albastră, Poezia vieții
doar Amintire din Decembrie la cub
albastra strofă a poeziei
este o modă albastră, de triunghi, de club...
albastra zăpadă de peste altă scenă
adună... dintre norii cei sihaștri
anume inerție, sau iubire din Universul
decembrie: doi ochi frumoși albaștri...

(c) Marcel Alexandru Hornet

Bogdana Găgeanu Colinda

Iarna bate la ferești
Focul spune iar povești
Eu am venit cu colinda
Și zăpada-i cât e
grinda.

Și colinda e străbună
De la patria mea
mumă,
De la moși, de la
strămoși,
Oameni foarte inimoși.

Am mâinile degerate
Straiele mi-s albe, toate
Însă sufletul mi-i cald
Iară noaptea, de
smarald.

Eu v-aduc de sărbători
Ale Domnului comori
Eu v-aduc lumină-n
casă
Să nu fie-ntunecoasă.

Și să nu vă supărați
Inimile nu-nghețați
Lăsați să fie deschise
Pentru minuni
necuprinse!

(c) Alexandra Simiuc

Petraru Vlăduț-Ștefan

Gerul de demult, de altădată

Când ochii închiși îi port în pleoape,
Sute ani, o viață parcă,
Tristețea mea e doar un fulg,
Ce stârnește geru' îndată.

Întunericul din tine îngheață
Lună plină, ziuă iarnă,
Cu priviri vifor dezmiardă
Să nu mă încălzesc vreodată.

Gloanțe de argint pustiu,
Gânduri freamătă în palme,
Focul să-l stârnești nu poți,
Când gheață-n suflet te împarte.

Căci ai lăsat în a mea cale,
Crivăț pierdut, cuțit în rană,
Amintiri, păgână soartă,
De demult, de altădată.

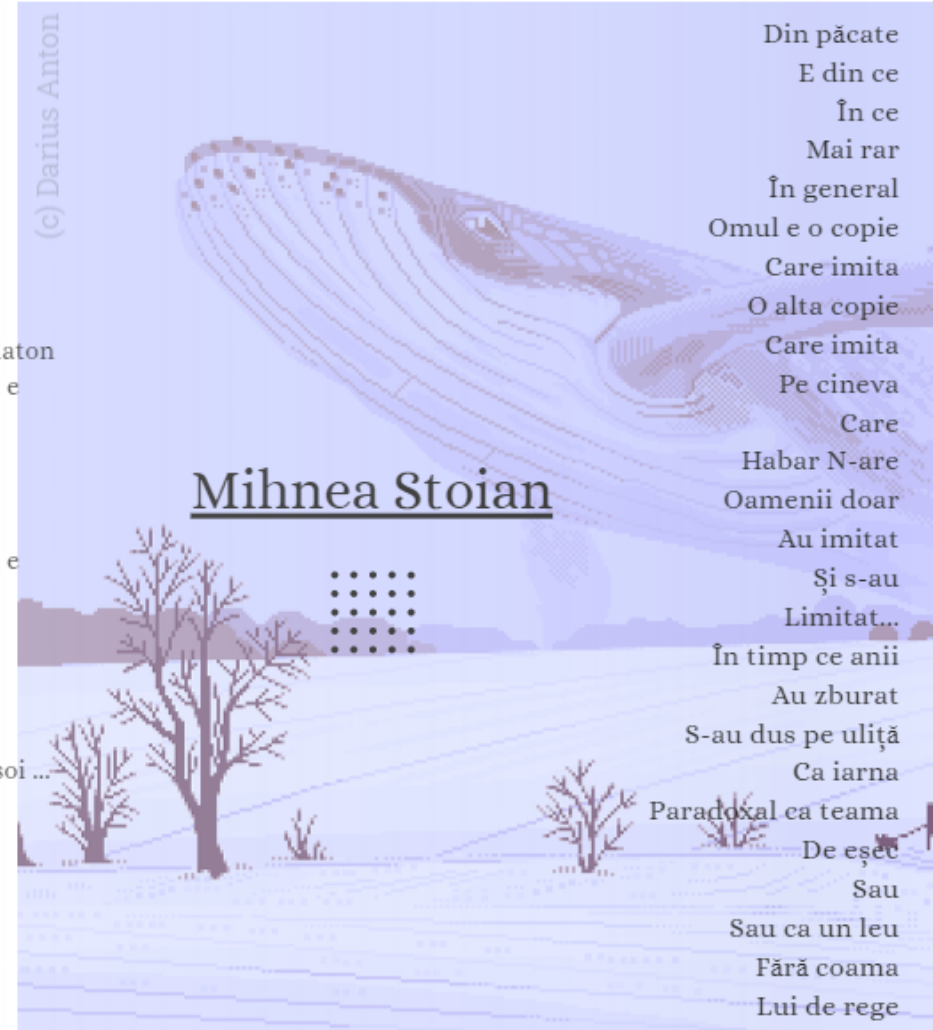
Mi-ai vărsat cu sânge rece,
Gând pictat, tablou de iarnă,
Cu foc ce arde-n casă nouă,
Acum pierdută-n avalanșă.

Atent, gerul îl păstrez în rană,
Ochii să-l cunoască știu,
În abătută a mea cale,
Zăpadă urmă s-a întins.

Conform lui Platon
Autenticitatea e
Când faci
O copie
De gradul
Nr. Doi
Autenticitatea e
Când faci
O vaza
Din Noroi
Când treci
Peste ploii
Indiferent de soi ...
Chiar și ca
Totul s-a zis
Și totul
S-a scris
S-a spus
Deja
Nu e nimic
Greșit
În a te inspira
Problema e
Când ajungi
În a
Te scufunda
În a copia
Am zis despre
Autenticitate
Și am încercat
Sa o fac
Atent
Cu tenacitate
A fi original

(c) Darius Anton

Mihnea Stoian

Din păcate
E din ce
În ce
Mai rar
În general
Omul e o copie
Care imita
O alta copie
Care imita
Pe cineva
Care
Habar N-are
Oamenii doar
Au imitat
Și s-au
Limitat...
În timp ce anii
Au zburat
S-au dus pe uliță
Ca iarna
Paradoxal ca teama
De eșec
Sau
Sau ca un leu
Fără coama
Lui de rege
Nu vreau coroana
Secerata fără radacini
E greu a înțelege
Cuvântul Lui
E lege
Printre atâtea alegeri
Eu nu spun
De Crăciun
Sa fim mai bun
Zic sa fim mereu
Oameni ce țin
La aproape
Și au dragoste
Pt. Dumnezeu.

Grămadă Giulia

Astăzi este o zi mare,
Este zi de sărbătoare!
Familia s-au adunat,
Toți colinde am cântat!
Neaua mare și pufoasa
A intrat la noi în casă,
C-am uitat ușa deschisă,
Și de mare ce era,
A intrat în casa mea!

Moșul harnic și amabil
A adus multe cadouri
Fiecăruia în parte,
De nimeni nu a uitat
Iar noi toți ne-am bucurat!
Bradul frumos împodobit
Nu este prea fericit
Lumina-i va înceta
Când în pod el va urca.

Clopoțeii sună,
Colindele răsună,
Bradul strălucește,
Pe toți ne uimește!
Omul de zăpadă voios
Ne saluta bucuros
Obrăjoru-i roșu,
Ca nasu' lui moșu',
Zâmbetu-i larg,
Mai mare ca un brad!

Elfii mici se cam grăbesc,
Ei la Polul Nord tânjesc,
Repede vor ei sa plece,
Pe Moșul a îl întrece,
Moșul a întârziat,
Elfii au aterizat,
Fericirea e acum
Și la Polul Nord,
Vă spun!

Moșu' roșu vrea sa intre-n coșul nostru,
Să-l primim cu bucurie
Cu o carte de Crăciun
Și un lapte bun,bun,bun!
Cozonacu-i gata,
E cam necăjit,
Nițel,
Nimeni n-a gustat din el!

Globulețe,
Mii și mii,
Roșii,verzii și arginti
Ne așteaptă acum,
Să le admirăm
Și să colindăm!
Acest Crăciun minunat...
De toată lumea-i așteptat!
Sărbători fericite noi va urăm,
Și pe toți vă salutăm!

Colind de Dușa Adriana-Elena

Hai, haideti fugața,
Să mergem cu colinduța
Că e seara de Ajun
Când colindele se spun!

Leru-i ler,
De pe lăicer
Flori de măr
Prinse în păr.

A sosit vestea cea bună
Ce pe colindători i-adună
Și cântăm cu putere
Pe sub lună, pe sub stele

Leru-i ler
De pe lăicer
Flori de măr
Prinse în păr.

Că Iisus s-a născut
Și e un nou început
Căci pe toți ne mântuiește
Fiindcă nespun ne iubește.

Leru-i ler
De pe lăicer
Flori de măr
Prinse în păr.

Lacrimile lui Moș Crăciun
de Gheorghe Vicol

Printre ramuri se strecoară
Fulgii cu miros de ger,
Pe zăpadă-o sănioară
Lunecă pe șini de fier.

Patru reni cu coarne late
O trag iute prin nămeți,
Moș Crăciun pe-o bancă șade
Și-i îndeamnă: Hai, băieți!

Se întind renii în hamuri,
Clopoței de aur sun',
Se văd căpușoare-n geamuri:
- Vine, vine Moș Crăciun!

Ies copiii-n grabă-afară
Și se-apropie sfioși;
Moșul gâfâind coboară:
- Văd că sunteți sănătoși!

Ei se-opresc, nu-și vin în fire,
Se foiesc și nu răspund;
Două lacrimi de iubire
Ochii moșului ascund ...

E iarna și nu vreau
să merg prin ploaie sau ninsoare
spre mine, spre hotare
launtrice, dosite și-mbacsite

(c) Sorin Petculescu

Cea mai dragă ființă
Mama
Ce poate fi mai presus,
Decât o strângere în brațele
Care te-au legănat și te-au crescut,
Mâinile cu care biata
Frământa cozonacul de Crăciun
Și împletea sarmalele în grabă
Și mă suna...să vadă de-s pe drum,
Dacă mai vin sau poate sunt grăbită
Dar ea mă aștepta cuminte lângă brad

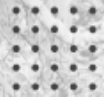
În același loc, în fiecare an
Și parcă neclintită
De atâtea probleme
Ce se iveau peste an.
Ea m-a încurajat la prima iubire
Mi-a spus "Nu-i nimic,
Iubește cu foc,

Maria Govna

Ești tânără, de-ncaleci un cal acuma
Să nu îți pară rău când vei cădea pe loc",
Și poate mi-a părut rău uneori
Că am preferat orice înafară de ce spunea ea,
Și poate și de toate clipele
În care ea, cuminte, acasă mă aștepta,
Cu masa pusă și tot mereu zâmbind
Și aștepta să-mi spună
"Mă bucur c-ai venit!"
Mi-e teamă să mă gândesc
La momentul în care ușa de acasă
Puternic s-o trântesc,
Să intru și hohote de lacrimi
Pe ai mei obraji să curgă,
Când nu va mai fi nimeni
Acolo, pentru mine, și n-ascultă
Căci nu mai are cine,
Și cozonaci de la "Gigi" am să-mi iau
Pentru că acasă
Nu mai are cine
Să facă pentru mine,
Minuni de Crăciun
Și îmi e frică acum...

(c) Sorin Petculescu

Lezeu Bianca-Adriana

În fiecare an,
În prag de sărbătoare
Ne adunam cu toții,
Să facem o serbare

La Biserica din sat,
Unde noi am colindat
Pregăteam multe
scenete,
S-avem Crăciun de
poveste.

Poezii multe învățam
Și Nașterea o
vesteam
Pentru toți cei
credincioși,
Că erau oameni
miloși

Iar la final de serbare,
Moș Crăciun ne privea,
Pe nume el ne striga
Și cadouri ne oferea.

Fiindcă-n fiecare an,
Moș Crăciun pribeag sosea
Lângă bradu-mpodobit
Se așeza și poezii asculta.

Și-aducea la el în spate
Un sac plin de jucării
Pentru voi,
Dragii mei copii.

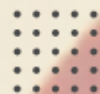

Ana Patan

Crăciunu-i un motiv
Crăciunu-i un motiv folcloric cu brăduți,
Jumări, beteală, cozonaci, piftie,
Mocirlă, cruci, stelute, sfinți și porci,
Globuri, fundițe, țurțuri și beție.
Crăciunu-i un motiv să mai căleăm un pic

Pe cap, pe bătăturile de la picioare,
Intr-un apartament cam rece și prea mic,
Părinților, nepoților și mamei-mare.
Ei se spetesc de săptămîni facînd cîrnați,
Tobă și șunci, untură și fursecuri,
Ca noi, cei dezlăcînați și răsfățați,
Să luăm un bar de presiune-n plus pe flecuri.
Crăciunu-i un motiv de-a face-o bucurie
Chinezilor și-altor coloși corporatiști,
Dîndu-le banii noștri pe chestii inutile,
Dar ieftine, că sîntem buni afaceriști!
Da-n primul rînd Crăciunu-i un motiv,
Cinstind tradiția cea veche, din străbuni,
De-a tăbăci un miel, tăia un brad, ucide-un porc
- Crăciunu-i un motiv să fim mai buni!

Cadouri speciale de Soare Sabin

(c) Delia Sandu

Într'o cămară din cuvinte înfiripată
Stăteau 2 copilași și așteptau pe Moșu'
Lângă foc, pleoapele grele, priveau atenți doar coșul,
Erau pregătiți să adoarmă de'ndată
Dar pe la spate se strecoară
Un Moș ce era mai diplomat
Si nu era așa de roșu și înflăcărat
Se intitula Ene, și se așeza pe câte'o geană
Acum era liniște și în cămăruță se înfiripa
Prin gaura de la șemineu ar fi apărut
Si cobora un gras de parcă nu ar fi încăput
Cu o tolba plină de cadouri, și cu vocea obosită
Copilași, cât de dragi îmi sunteți fiecare dintre voi
Am adus ceva'n desagă, nu prea am avut eu bani
Si cum criza aud ca afectează și pe cei mari
O să primiți cadouri mai de soi
Tu cea mica, îți dăruiesc tainele cuvintelor, pe tine să te'ntreci
Deslușirea artei de a le pune pe foaie pe fiecare
Si să înțeleagă toți cuvintele ca atare
Si prin proza să cultivi talentul vechilor Greci
Iar ție, limpede ca un râu, mintea clară
Să înțelegi omul din ce reproduce prin viu-grai
Si să îl poți vindeca cu sfaturi ce poți să le dai
Predicatorul trecutului, in prezent un psiholog de speță rară

Dor de Moș Crăciun Dana Popa

Și țurțuri, din inima de gheață,
Încet prin vene ei pătrund.

Din fulgii ce azi au căzut, Așteaptă a ta căldură,
Doar ție ți-am făcut coroană. Să bată ca atunci când te-a cunoscut.
Să știi ca ești mereu iubit,
Tu Moș bătrân, de altă dată. Din fulgii ce azi au căzut,
Și am mai înghețat în așteptare, O casă mică-am ridicat.
Căci poate așa o să-nțelegi, Să știi că ești mereu așteptat,
Copilăria asta-i trecătoare Tu, Moș Crăciun, cu sania de altă dat.
Și tu nu vii sa mă alinți. Și ușa casei larg deschisă,
Așteaptă a zâmbetului tău fior.
Din fulgii ce azi au căzut, Să te primească-n lumea mult dorită,
O mantie doar ție ți-am făcut. O lume, de iubire și de dor.
Să știi că ești mereu iubit,
Tu, Moș Crăciun , povestea s-a sfârșit.

(c) Delia Sandu

Oana Irimia

Cică vremurile grele
Ar trebui să ne adune-ntr-un loc,
Dar văd printre zăbrele
Suflete sălbatice, sperioase
Ce nu cred în proximitate.

Scepticismul are întâietate
Mai ales acum, în plină pandemie;
Credeam ca am evoluat
Ca societate, ca țară, ca puncte-ntr-o rețea,
Dar când număr fapte
Realizez
Ca e aceeași Mărie cu altă pălărie...

Să aibă oare
Acest decembrie ploios
Putere de schimbare?
Ori poate distanțarea socială
Să ne pornească dorul
Pentru empatie și frumos?
Aș vrea să cred că-i doar un pas
Până la empatie virală
Și că în timpul ce ne-a mai rămas
Vom schimba văgăuna asta neagră,
Acest suflet uscat, hidos
Într-un cămin mai luminos.

(c) Delia Sandu

Silvia Largeanu

Mi-e dor să bem un ceai ca altă dată,
Să ascultam colinde și să ningă,
Bradul împodobit să strălucească,
Vantul să ne asculte la fereastră.

Tu sa-mi alungi și temeri și regrete,
Să oprești timpul pentru o clipă doar
Și dacă plâng să-mi spui că nu se cade,
Căci fericirea e primită în dar.

(c) Delia Sandu

trag sufletele timbrate cu papioane
la marele păpușar...
un brad surd cu globuri fără miez...
un brad cu găoace de ou negre
respiră prin aparate de ceară ...
mă uit la tăcerea ghemuită din cimitir...
și candela arde rebelă.
coroanele bleumarin
își picură grimasele funeste...
în pijamale vărgate,
luna și soarele mârâie ca niște lupi
scoși din decor...
și tata zace astăzi doar între filele mele...
el e firul de grâu etern scos la parada cu lauri de azi, de
mâine, din totdeauna.
și candela, și coroanele zac febrile
ghemuite în cimitir...
și sufletul tatei dă mâna cu marele păpușar.

Dimitriu Mihaela-Doina chiștoace de crăciun

un brad surd cu globuri fără miez,
fără contur
ca umbra unei nuci dezosate...
niște cutii goale pe sub picioarele pomului,
păscând palide poeme ...
vântul mormăie în perfuzii matinale...
becuri fără vertebre...
gânduri ultime...
se leagănă cenușa ...
azi plouă afară...
zalele tăcerii laice se ghemuiesc
de frisoane...
sacrul ascuns în morminte urbane
se gudură...
scrisori albe prin porțile vecine cu cruci...
arhanghelii marșăluiesc pe aleile numerotate ...
scărițele cu ciucuri argintii

Dimcea Marius

De o vreme trăiesc numai la răscruci,
Atunci când țuitul din timpane mă plimbă
Cu dricul către viitor, amintirile uscate pe față,
Mă poartă ca într-o trăsură spre trecut.

Uneori sunt pierdut între anotimpuri,
Mă poartă primavaratec prin miros de sânge de miel și mir.
Mă poartă prin miros de sudoare, putrefacție și ploi profunde,
Ca în fiecare vară,
Mă poartă mereu într-un nesfârșit sfârșit de toamnă.
Acolo unde răcelile abundente și pneumoniile se împletesc
Aproape de nedistins cu iernile, parcă din ce în ce mai cunoscute.
Încep să se întrezărească, adânc, nămeții, în sprâncene și scalp,
Adânci troiene, ca de zăpadă, pe o piele prea mult timp la răscruce.
Mă decid, fac un pas în spate și unul în față, ca un rac veritabil,
Îmi pun credința între trup și suflet, să îi dau curaj și să îl împing
Carismatic din tiparul crucilor la răscruce.

A venit iarna deodată,
Dură și înfrigurată.
Ea zăpadă- a așternut
Peste tot ce a văzut.

Totu-I alb în jur cât vezi
Mai că nu-ți vine să crezi.
A-nceput așa să cadă
Peste tot numai zăpadă.

Săniuțe cu copii,
De fapt ei sunt mai zglobii.
Iarna le-a adus și-așa
Un nou mod de-a se distra.

Pârțiile acum sunt pline
Iar Crăiasa Iarnă vine,
Apele le și îngheață
Vara stă-ntr-un fir de ață.

Sănișchiuri și patine
Și bineînțeles botine.
Fără ele, ca atare
Iarna n-ar fi trecătoare.

Oancea Fereștean Maria

Pe la fiecare casă
Vezi beteală pe terasă,
Bradul e împodobit,
Deci Crăciunul a sosit.

Toate mamele gătesc,
Copiii sub brad găsesc
Multe dulciuri, jucării
Ce le fac mari bucurii.

Moșul va veni și-acum
Însă încă e pe drum
Pentru oameni nevoiași,
Mulți bunici și copilași.

Deci dac-o să dăruim
Spirit de Crăciun primim,
Pe Moșul îl ajutăm
Vom începe să donăm.

Crăciun mistic vă dorim
Și cadouri să primim
Îngerii de sus veghează,
Domnul să vă aibă-n pază!

(c) Delia Sandu

Corina Magdalena Ene

R.I.T

Ne-am așezat încet și blând cu toți-njurul mesei,
Clongomerat de gânduri moi se-nvârt în ceaiurile
fierbinți de scortîșoară.

A nins peste toți moșii și roboșii iar acum,
Se rostogolește-n zare un mort ce nu-nțelege că viața-i
blândă și ușoară.

Ne-am așezat încet, domol și lângă sobă,
Limbi ascuțite, multicolore se-ntind în flacăra măiastră,
Au amuțit și mateloșii, cu ale lor povești de gheață.
Ne-amintim cu drag acum, de Luna ce ne luminează
sorșii.

(c) Delia Sandu

Alexandra Oprea

ASTA-I IARNA...

Fără zgomot sau efort,
 Cerul țese din omăt
 Straie albe, sidefate,
 Pentru brazii în etate.
 Munții, și ei dichisiți,
 Străjuiesc, neobosiți,
 Chipul lunii-n apa clară,
 Sperând că n-o să dispară...
 Luminițe colorate
 Se agită-ngrijorate,
 Cu stele se-ntrec în licăr
 Când gonesc fără astâmpăr!
 Sus, pe dealuri poleite,
 Bat clopote răgușite,
 Iar în vale mulți copii
 Cu obrajii zmeurii
 Se întrec la săniuș -
 Îi dau zor, că-i noapte-acuș!
 Alții, lângă foc privesc
 Cum lemne prelung trosnesc:
 Camera, într-o secundă
 Cu cântecul lor inundă.
 Aburul din cozonaci
 Dansează-n aer stângaci
 Când, căzând pradă odorii,
 Toți doresc să guste primii!
 Coșarul e istovit -
 Prin sat, azi, iar a muncit!
 Ne-ncetat cu drag trudește;
 Asta-i iarna! Și-o iubește!

NICOLAE DUMITRU

Noapte de iarnă
 Împodobeam pomul de Crăciun, argintiu,
 Cu conuri de brad argintate
 Și ne părea că zăpezile toate
 Cădeau peste noi la ceasul târziu!
 Priveam obosiți peisajul mirific
 Când un con, zgomotos, a căzut pe podea...
 Tu te-ai lipit de inima mea,
 Căutând ambientul pacific!
 Ne privea ermetic statuia de jad
 Când beam relaxați vin fiert, prima oară...
 Mirosea a cuișoare și-a scorțișoară,
 Și peste noi ningeau conuri de brad!
 *
 **
 Îmbrățișați, ca doi copii părăsiți,
 Lângă pomul de iarnă noi moțaiam...
 Visam cum conuri argintii culegeam
 Și, pe podea, dormeam fericiți!

(c) Delia Sandu

(c) Delia Sandu

Eternitatea Crăciunului

Mititean Andreea

Ziua-i scurtă, tot mai scurtă,
Iar noaptea devine lungă,
Frigul se răsfrânge-n suflet;
Îl încălzesc c-un singur zâmbet.

Noaptea revărsată simte
Cum încet, în a mea minte,
Doar fulgi de nea coboară lin:
Iarna s-o simt pe deplin.

Neîncetat, visez nostalgic
La înc un Crăciun prea magic:
Plin de fericire-n casă,
Cu familia la o masă.

Zilele trec prea încet,
Zăpada spulberă frecvent
Orice urmă de culoare:
Totul este alb în zare.

Se apropie o noapte-n care,
Inima devine mare;
Așteptând încrezător
Miracolul de sărbători.

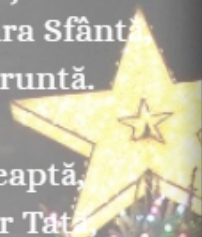
Pe lâng-un Crăciun trăit,
În acea seară sfințit
Se naște-un prunc în Țara Sfântă
C-o poveste foarte cruntă.

Nașterea, toți o așteaptă,
Căci există-un singur Tată
Și-o nouă viață vine
Peste-a mele moarte zile.

Tot ce mai urmează-acum
Este-un an nou, mult mai bun
Care va veni lipsit
De orice lucru finit.

Chiar de-a fost greu pentru toți,
Iarna-mi arată că poți
Să treci peste-toate-ușor,
Parc-ai merge pe un nor.

Ș-acum, când în lume e lumină,
În suflete; chiar și strada-i plină,
Sărbătorile-s aproape,
Toate pot fi minunate.

Neamtu Lăcrămioara

Cuget de Crăciun

Anu' acesta, de Crăciun,
Îmi propun să fiu mai bun.
Dar, cum nu știu ce înseamnă,
Curiozitatea mă îndeamnă.

Am plecat în cercetare,
Să fii bun, nu-i o-ntâmplare.
Necesită dăruință,
Si iertare, năzuință.

Istoric, am cercetat.
Doar Iisus m-a intrigat.
Si Crăciunul, dovedit,
Bun prilej mi-a oferit.

Despre cauza lui Iisus,
Mulți avem multe de spus.
Dar puțini se și opresc,
Mai profund, și se gândesc.

Totu-i despre opulență,
Fără simț, fără cadență?
L-am vândut pe Moș Crăciun,
Ne-am făcut visele scrum?

Despre ce o fi Crăciunul?
Sau Colindul? Sau Ajunul?
Oare pomu-mpodobit,
E să uităm ce am simțit?

Într-un decembrie iluzor,
Reflecția-i parte din decor.
Un suflet fraged, singur, frânt,
Are nevoie de-un avânt.

O fi aceste vremuri reci
Moment prielnic să diseci?
Să cugeți sub brad luminos,
Stiind minunea lui Hristos.

Nu-i bogăția, nici puterea,
Este iubirea -, ea e cheia.
E nemurirea și speranța,
E veșnicia, toleranța...

(c) Delia Sandu

Zi de iarnă Cosmina Ilie

E iarnă, iar din cer cade câte un fulg
Și fiecare povestea iernii ne divulg.

Pe omătul proaspăt nu se vede nici o urmă
Doar copacii, transformați în oi, formează o turmă

Copii se dau cu sania pe derdeluș
Iar o fetiță se joacă în zăpadă cu un cățeluș.

Băieții urcă sus pe deal a lor sanie,
Iar pe drum povestesc câte o pățanie.

Fetele fac oamenii de zăpadă
Iar cei mici se joacă cu bulgări în ogradă.

Andreea Sava

E iarna si nu stiu
daca e azi sau maine
sau cum mai merge timpul
cum curge, de se-ntoarce

E iarna si nu pot
sa zabovesc in tihna
in viata, in lumina
Si uite, iar ma prinde

angoasa sura, dulce
incerc, invat sa curat,
sa merg incet, pe coate,
sa fac sa nu mai fie

in suflet, sloiuri mate

(c) Delia Sandu

Braşov Darius

îmi voi împodobi pomul de crăciun artificial cu himere de plastic le
voi numi

ioana zenobia românia inima rudimentară a lui blecher
o să-mi fac cadou un moş crăciun de pluş pe
care să-l ador doar eu îţi voi

recita din arcadia îţi voi vorbi despre
concupiscentă în opera lui marx despre
mitul democraţiei; ravisantul parlament;
păsări care mor fără să vadă vreodată zăpada

aveam opt ani când am aflat că nu eşti;
am înţeles de ce toţi copiii te adoră
doar ei ştiu ce înseamnă fericirea

cu un zâmbet tâmp privesc pulsaţiile unei speranţe decorate cu
globuri cumpărate de la chioşc

zgomote în uşă rudele şoptesc nu deschide sigur sunt ȕigani
sculaţi gazde nu dormiţi
cam târziu dormim de mult şi
tot ce ne mai aşteaptă e apocalipsa

te voi înghesui sub pernă îţi voi pieptăna barba;
filantropia

îţi voi recita din purgatoriu îţi voi vorbi despre bipolaritatea lui lenin
ştii ce trebuie să faci

mă vei înghesui şi tu în sacul tău alături de
ioana zenobia românia inima rudimentară a lui blecher
vom exista împreună acolo unde nu există nimic

(c) Ioana Gabriela Radu

Margareta Cloşcă Simfonie de iarnă

Aş vrea să ningă potolit la geamuri
Fără troiene şi viscol în cuvinte,
Să ne putem îmbrăţişa ca înainte,
Să fim pomi cu înflorite ramuri.

Să fie bradul dintre noi o poartă
Sculptată cu săruturi din vecie,
Neîngheţat sufletul al meu să fie
Fără d-alte încrustări de rea soartă.

Iarnă, iubire, ȕurȕuri, sminteală
Toate se topesc de la sine
Lăsînd conştiinţele veline
Şi-n pomul de Crăciun ceva beteală.

Dumnezeule, câtă nebunie!
Pe pământul acesta blând...
Pe un colȕ de cer căzând
Piere şi a iernii simfonie.

Dragomir Iulia

Din căsuța de demult, râd copiii-n pat ca-n rai.
Se privesc cu ochi de flori, iarna-plină-i de fiori.
Brusc o ușă se deschide, moș Crăciun mâna întinde,
Îl privesc pe îndelete, dincolo de mască, plete.
Glasul gros, unduitor nicicum nu m-a păcălit.
Știu că-i tata, împarte comori, după ce l-am miluit
cu un cântec, poezii, cu emoții, clopoțel.
Îl trădează palma caldă, dragostea ce-a strâns în el.
E bun, darnic, ne iubim de-atâta drum...
Moș Crăciune, mos Crăciune, cireșul e mare acum...
Mă-ntreba deunăzi cineva cu glas zglobiu
ce Crăciun îmi fu mai viu, de pot cumva să-l descriu.
M-am gândit de-a fir a păr la magia din colind,
la masa plină de har, în odaie mâna-ntind...
Din hotar în alt hotar, sufletul e mare dar...
Uneori, chiar de cu zori, se împarte pita-n stele,
cu râs de copil curat, cu inima la vedere...

(c) Ioana Gabriela Radu

Tomuță Raluca

Cu iubirea ta, Maria,
Ai născut pe Mesia
Cu iubirea ta, Preasfântă,
Ai născut un băiețel cuminte.

Și s-a spus în toată țara
Că a născut Fecioara
Pe al nostru Duh Preasfânt
Nouă pe pământ.

Și vă spun
Cu mâna pe suflet,
Că e adevărat,
Că azi s-a născut
Un împărat.

Anca Secăreanu

Ai fost cândva, cândva departe,
Răsfirat ca un zor pândit de noapte
Plăpând fugăr prin trenuri pustii,
presărate de nea și de ale nopții neguri vii

Te zăresc și-acum mișunând cu pași tăcuți
în gânduri ciobite de ani trecuți
Îngânând domol o urmă de vânt

Iar șine vibrând ți-ascund suspinul

A fost cândva o gară ce găzduia pe noi,
Copii frământați de vise, născuți în ploii
În ploaie de dor, în ploaie de vis...

Te rog, lasă-te neatins
Ferește-te de umbra deasă a uitării
sau de marginile goale ale nepăsării
Răesai, răesai în noapte de iarnă,
răesai și acum și învelește-mă iară
învelește-mă iară în priviri străvezii

Și lasă să ningă, să ningă...
Înfundat și domol..

Ileana Gatu

Ce frumos era odată
Când, în noaptea de Ajun,
Așezam sub brad cadouri,
Din partea lui Moș Crăciun!

Și cum se crăpa de ziuă,
Fetele din somn trezite,
Se duceau la brad să vadă
Daruri de la Moș primite.

Se-ntrebau; Cum poate Moșul
Să intre tiptil în casă?
Că doar ușa e-ncuiată
Și la hol și pe terasă!

Cât de multă bucurie
Era-n suflețelul lor!!!
De miraju-acelor clipe,
Mie-mi este tare dor!

Acum...fetele sunt mari
Mă iubesc! N-am ce să spun!
Insă, roata s-a întors,
Căci în seara de Ajun,

În timp ce mă odihnesc
Ele, daruri sub brad pun,
Cum puneam eu altădată,
Din partea lui Moș Crăciun.

Jucând rolul de copil,
Dimineața-n pas grăbit,
Merg să văd ce e sub brad...
Ce cadouri am primit?

Și-mi vine să-ntreb; Cum Moșul
Intr-așa tiptil în casă?
Că doar ușa e-ncuiată
Și la hol și pe terasă!

Dacă suflet de copil
Am avea, Moșu-ar veni,
Să ne-aducă multe daruri,
Poate-n fiecare zi...

Suflete-nghețate de Marieta Coman

Și ninge în privirea noastră
Și pe sub gene se aștern,
Pustiu de vise-n promoroacă
Ce-așteaptă alte primăveri.
Vezi totul alb, minune-ntinsă,
E-atâta goliciune-n jur...
De viață toate-s părăsite
Și neaua curăță conturul.
Și-n basmul ce-ți inchipui că se arată,
Ai crede că- ntâlnești, cu siguranță,
Doar inimi calde, zâne, feți-frumoși...
Și te lovești de sloiuri ascuțite
Și-i plin de suflete-nghețate ...

(c) Delia Sandu

NU E VREME DE COLIND...

de Aurelia Panait

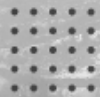

- Doamne, anul ce-a trecut
Te-am sărbătorit frumos!
Pe la case, cu folos,
Am vestit că Te-ai născut.
Cu prietenii mei buni
Colindam pe ulicioră
Și-am vestit întregii lumi
C-a născut Sfânta Fecioară:
Prunc din ceruri, prunc prea sfânt
Ce-a luat fire omenească
Și-a venit pe-acest pământ
Pe noi să ne mântuiască!
Cu o stea de-argint în mână
Am cântat străvechi colinde,
Și-am avut trăistuța plină
Cu bănuți și cu merinde...
Anul ăsta stăm acasă,
Nu e vreme de colind!
Stea Ta cea luminoasă
Doar în suflet o aprind...
Mi-am luat mască protectoare,
M-am gândit că, poate-așa,
Nu e nicio supărare
Pe la case de-oi umbla.
Însă m-am gândit, firește!
Cine mă primește-n tindă?
Cine se mai pregătește
Să plătească o colindă?
Aș porni și fără plată,
Că nu-mi trebuie nimic!
Însă lumea-i speriată,
N-am colindul cui să-l zic!
Oamenii se tot feresc
De vecini, rude, amici...

Și colindul nu-l primesc,
Că-s bolnavi de dor și frici...
Cu distanța socială
Parcă s-au obișnuit...
Și biserica e goală,
Fiul Sfânt e părăsit!
Doamne, eu, cât sunt de mic,
Înțeleg câte ceva,
Dar nu pot să îmi explic:
Ce Crăciun e fără Stea?
Fără licăr de lumină,
De speranță și de bine,
Fără magi să se închine
Lângă nașterea divină...
Fără Lerui din Ajun,
Fără ce-am avut, cândva?
Numai bunul Moș Craciun
Poate să schimbe ceva!
El prin lume-o să pornească
Și acum, pe pandemie.
Nimeni nu o să-l oprească
Să împartă bucurie!
Eu te rog, Domnul meu bun,
Ceva foarte important:
Să îi dai lui Moș Crăciun
Și ceva dezinfectant,
Vizieră și o mască,
Căci, pornit să hoinărească,
Praznicul să-l lumineze,
Poate să se infecteze...
Și-i bătran, bătrân de fel
Și scăpare n-ar avea!
Cine ne-ar mai vizita?
Ce ne-am face fără el?
În desaga lui cea mare
Să n-aducă daruri mii:
Dulciuri, brad și jucării,

Ci s-aducă vindecare!
Doamne, eu te rog fierbinte:
Fă să fie cum a fost,
Să vestesc ca înainte:
Astăzi s-a născut Hristos!
.....
- Om frumos, om minunat,
Nu te las necolindat!
Îți trimit din depărtare
Un gând bun și o urare:
Lasă grijile de-o parte,
Uită-te spre bolta-albastră,
Du Crăciunul mai departe,
Cântă tu colinda noastră!
Iar la anul vor veni
Iarăși cete de copii,
Prin zăpadă și prin ger
Să îți cânte Lerui - Ler!
Rămâi, om bun, sănătos,
Mâine bine o să fie!
Iar nașterea lui Hristos
Să ne-aducă bucurie!
.....
Sus pe cer steaua răsare,
Pruncul sfânt vine pe lume!
Nu-i vreme de colindare,
E vremea de rugăciune:
Dă-ne, Doamne, pe pământ
Pentru suflet alifie,
Stea prinsă în cuvânt
Călăuză să ne fie!
Trupului dă-i sănătate,
Inimii să-i dai iubire,
Minții dă-i seninătate,
Să slăvim a Ta venire!

Rondel iernatic de Poiană Vlad

Cade zăpadă peste burg
Și de nămeți străzile-s pline,
Dar valuri de ninsori haine
Se succed și curg, tot curg.

Împovărat și trist amurg
Cu pâcle triste, anodine...
Cade zăpadă peste burg
Și de nămeți străzile-s pline.

Opace, zările se scurg:
Reci petece de museline
Ori franjurate cristaline
Ce-n jocul lor confuz concurg.
Cade zăpadă peste burg.

Iarna sinidisisului

Ionuț Andrei Gheorghe

Ce dulce amăgire printe buze se freamătă,
Armagedonul din junul suflet alegru se înfiripă,
Blagoslovit de a cugetului molatic candoare,
De amor și de moarte să tot faci risipă.
Fulgul de nea crud, animalic, frântură de viață,
Mi se coboară tăios peste cadavrul prea viu, imponderabil
Afrontul său nesăbuit de a-mi atinge tăbăcita piele palidă, precum o
afurisită blenoragie,
Mă găsește la fel de alienat și inexorabil.
Fulgul sinucigaș și-a curmat celestele aripi, alegând calea mea spre nadir
Sacrificiul său infructuos venerându-mi poziția de impasibil cînefil al
propriului fatum
Prin geamul crăpat ,printre zăpada odioasă, vântul confuz urlă într-o
exasperată tăcere,
Căci abia glasurile din coșmarurile mele mai pot reda al existenței parfum.
Distanțarea aceasta impusă între persoane relevă paroxismul unui funest
concept:
Ne naștem goi și neghiobi pe aceste meleaguri pentru a le părăsi la fel de
nerozii;
Totuși renunțăm naivi la pura și divină noastră goliciune,
Devenind ineluctabil ai visurilor nimicite veșnici virtuozii.
Noi, aceste corpuri ponosite, hoituri umblătoare, suntem aieva fulgul ce-a
pierit în van
Perpetuu blocați la strania, dar indubitabila contingență dintre abis și
reverie,
Nădăjduind măcar ca din văpăile infernului ce mistuie sufletele noastre să
găsim un ultim strop de
esență vie pentru a-i salva pe cei din jur,
Neștiind că în acest mod ne distrugem atât pe noi, cât și iluziile ce le
aparțin, într-o manieră
contradictorie.
Concluzionând ,de acest Crăciun indezirabil, poate este timpul să reînviu,
poate este ceasul just să
scapăt ultima scânteie prihănită
Sau poate că este doar sorocul în care îmi voi reînnoi profan goliciunea din
mine,
Rămân în pustiu un pustii trubadur al morții prin viață,
Un estompat epigon al astrelor ce au asistat la incestul dintre soare și lună.
Iarnă a sufletului, veșnică iarnă, curmă-ți beatitudinea...

Flavia Andrada Matiu

Craciunul a venit

Cu familia masa am servit.

Copiii vin, au colindat

Si pe noi ne-au bucurat

Cu drag noi am ascultat,

Un colind de neuitat,

Merinde noi le-am dat,

Apoi de bine le-am urat!

Astazi vine mos craciun,

In ziua de ajun,

Ca sa aduca bucurie,

La copii multa fericire.

Iuliana Cristina

În colo și în coace,

Auzim să fim mai buni,

Măcar astăzi de Crăciun.

Dar acum te-ntreb pe tine,

Doar atunci?

Viața n-are sens dacă suntem răi tot anul,

Nu o dată trebuie să fim buni,

În fiecare om există bine, iar Mântuitorul S-a sacrificat ca greșelile să ne fie iertate.

De Crăciun Iisus ne-a fost o binecuvântare, dată să ne salveze.

Mereu am trăit cu întrebarea „De ce?”

De ce Dumnezeu și-a sacrificat unicul copil să ne fie nouă bine?

Suntem niște păcătoși!

Nu meritam!

Și cu toate astea, s-a îndurat!

Îndurarea Lui Dumnezeu e călcată în picioare în prezent.

Pentru toată lumea, ideea de Crăciun îi face să fie mai buni,

Sau cel puțin să încerce,

Dacă e așa ar trebuii sa trăim cu impresia

Că mereu următoarea zi va urma Crăciunul.

Poate așa reușim cumva să devenim mai buni!

În esență, ar trebuii sa nu ezită să facem bine,

Acolo unde putem, este însemnat orice bine am face.

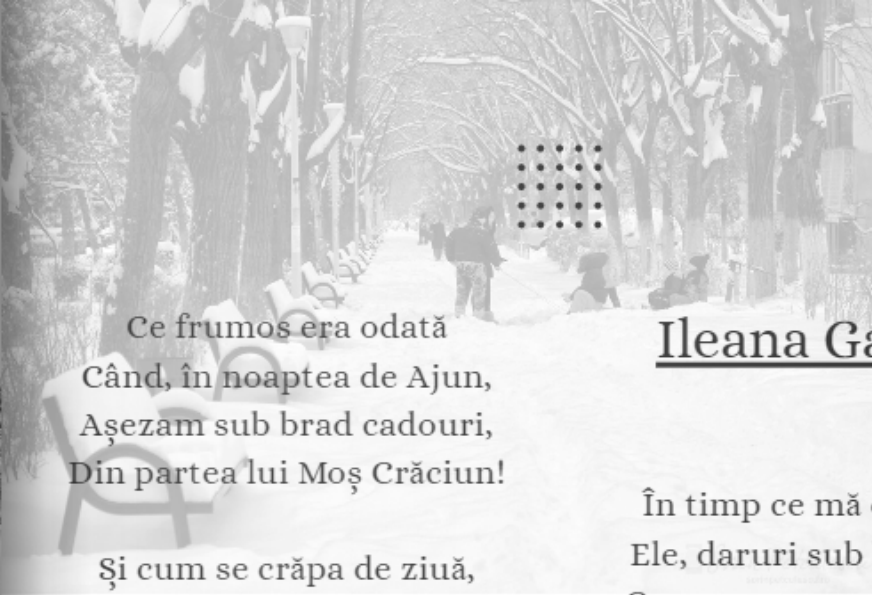
Cazacu Ana

Sorin Petculescu
sorinpetculescu.ro

E decembrie afară și în suflet și în gând,
Peste tot e numai iarnă și e frig și bate vânt;
Numai eu, pe-o bancă singur, aștept luna să apară,
Să privesc cum taina nopții sufletul ea mi-l repară.

Stelele se țin de mână, mă privesc anost, timid
Și așteaptă clipa-n care cerurile se deschid.
Să putem urca adesea pe coamele norilor,
S-ascultăm evlavios corul frumos al îngerilor

În noaptea sfântă de Crăciun nimic nu mai e la fel,
Toți de la mic cu mare suntem la același nivel.
Misterul sărbătorii sfinte să ne reumple cu iubire
Să ne unească, să ne ne lege, să fie simplu: Fericire!

Ileana Gatu

Ce frumos era odată
Când, în noaptea de Ajun,
Așezam sub brad cadouri,
Din partea lui Moș Crăciun!

Și cum se crăpa de ziuă,
Fetele din somn trezite,
Se duceau la brad să vadă
Daruri de la Moș primite.

Se-ntrebau: Cum poate Moșul
Să intre tiptil în casă?
Că doar ușa e-ncuiată
Și la hol și pe terasă!

Cât de multă bucurie
Era-n sufletele lor!!!
De miraju-acelor clipe,
Mie-mi este tare dor!

Acum...fetele sunt mari
Mă iubesc! N-am ce să spun!
Inșă, roata s-a întors,
Căci în seara de Ajun,

În timp ce mă odihnesc
Ele, daruri sub brad pun,
Cum puneam eu altădată,
Din partea lui Moș Crăciun.

Jucând rolul de copil,
Dimineața-n pas grăbit,
Merg să vad ce e sub brad...
Ce cadouri am primit?

Și-mi vine să-ntreb: Cum Moșul
Intr-așa tiptil în casă?
Că doar ușa e-ncuiată
Și la hol și pe terasă!;

Dacă suflet de copil
Am avea, Moșu-ar veni,
Să ne-aducă multe daruri,
Poate-n fiecare zi...

MAGIE DE CRĂCIUN

Se apropie Crăciunul,
Cea mai iubită sărbătoare,
Copil fiind, sau chiar maturul,
Pe toți ne-ndeamnă la visare!

Visăm la lucruri minunate,
Numai bătrânul Moș le știe,
Și-aduce-n dar la fiecare,
Noroc, speranță, bucurie!

Nu înceta să îți dorești
Acel ceva ce îți lipsește,
Și ai să vezi că de Crăciun,
Miracolul se împlinește!

Să fim mai buni, mai calzi, mai darnici,
Cu oamenii de lângă noi,
Să-i ajutăm să treacă peste
Lipsuri, angoase și nevoi.

Se-așterne plapuma cea albă
Peste întreaga Românie,
Și nu uita, copile dragă,
E-o noapte plină de magie!

Angela Bolos

Irimie Roxana

S-a așternut, în liniștea nopții,
Pe străzi, pe drum, tăcerea gheții:
Un cer alb, parcă pictat,
Un ger gros, parcă țepos,
Un nor de teamă și angoasă,
Un întuneric frigos, parcă tăios.

O stea se stinge încet, în chinuri
O lună se zbate să supraviețuiască
O adiere de vânt să se-ntețească.
Cristalele de pe pământ zdruncină blând
Acest întuneric crunt, profund,
Alimentate de niște stâlpi ce luminează surd...

Umbre sure, mișcătoare
Conferă peisajului tente-nfricoșătoare...
Un foșnet slab creștează liniștea,
Un fior rece îmi îngustează mintea.
Privesc în urma-mi călătoare
Și măresc pasul fără ezitare.

În ochi simt lacrimi înghețate,
Pe buze, cuvinte neînchegate,
Prin păr am mângâieri pierdute,
Pe obraji, urme tăcute,
În mâini puteri ușor slăbite,
În tălpi simt focurile aprinse,
În piept simt ger țepos ca cel de afară,
Printre gânduri am un val de ceață deasă...

Crăciunul și Moș Crăciunul
Ionel Sima

În casa din satul
Înconjurat de colinele
Munților Carpați
Se învață colindele.

Pentru că a-nceput
Să bată vântul
Ce-aduce zăpada,
Aduce Crăciunul,

Iar lumea prin sate
Se-agită, se zbate
Să se pregătească
Cum se mai poate.

Și-ncep copiii-a
Cânta colindul
S-atragă spre sate
Pe Moș Crăciunul!

Sfântă Sărbătoare
Venită din rai...
Crăciunul cu Moșul
Coborât-au pe Plai!...

Împodobindu-l
Cu beteală multă
În mii de culori
Pe neaua cernută.

Iat-acum Plaiul!...
Frumos scânteind
În diverse lumini
Colorate, sclipind,

Ce-n lumina lor
Cățeluși jucăuși,
Veverițe și urși,
Maimuțe și pârși

Se joacă, strigă,
Se iau toți de „mână”;
Cântă, dansează
Pentru lumea întreagă;

Se dau rostogolul,
Se cocoată în pomul -
Ce Moș Crăciun
Îl împodobește acum -

Încurcând beteala!...
Mai cern și ei neaua,
Fac om de zăpadă
Pe creasta înaltă.

Plaiul cel Mare-i
Acoperit de păpuși,
De mii de brăduți
Împodobiți acuș.

Stele de pe cer
Participă toate
Pentru că sunt aproape
Și toate... ce mari sunt!

Aici, Miorița
Pentru Ciobănașul...
Moșului drag
Îi oferă omagiul,

Iar Moș Crăciunul
Cu ochii în lacrimi
Îi dă Mioriței
Plaiul de Platini.

Angela Boles

MAGIE DE CRĂCIUN

Se apropie Crăciunul,
Cea mai iubită sărbătoare,
Copil fiind, sau chiar maturul,
Pe toți ne-ndeamnă la visare!

Visăm la lucruri minunate,
Numai bătrânul Moș le știe,
Și-aduce-n dar la fiecare,
Noroc, speranță, bucurie!

Nu înceta să îți dorești
Acel ceva ce îți lipsește,
Și ai să vezi că de Crăciun,
Miracolul se împlinește!

Să fim mai buni, mai calzi, mai darnici,
Cu oamenii de lângă noi,
Să-i ajutăm să treacă peste
Lipsuri, angoase și nevoi.

Se-așterne plapuma cea albă
Peste întreaga Românie,
Și nu uita, copile dragă,
E-o noapte plină de magie!

Într-o seară minunată,
De toată lumea așteptată
S-a născut Iisus Hristos,
In acea iesle jos.

Iosiff și Maria așteptau,
Așteptau, dar nu îi primeau
Cineva în staul i-au lasat,
Caci domnul a lucrat.

Mesia s-a născut,
Cum se știa de la început.
Preoții au spus așa:
Va veni Mesia!

Dar oameni erau cu gând rău,
Și de el deloc nu se bucurau.
Și sa îl omoare ei vroiau,
Din lipsa de Pace ce o aveau.

Ei nici de cum nu au realizat,
Ca domnul îi aude nencetat!
Și ca știe ce se va întâmpla,
El știe și vede tot, se știa!

Tabita Morgos

Rada Muica

povești din pustiu

Ne amintim identități în bucăți și fragmente,
zile și spoturi publicitare pentru fiecare celebrare
ca să nu mai auzim cum tot trăim din întrebare în întrebare.
Nu vreau să fie rimele astea nici despre mine nici despre tine,
nu vreau să citim împreună radiografii anoste care doar descriu
tot ce doare în ce înseamnă să fii.

Nu vreau să pară că vreun răspuns n-are să apară,
dar când ultima dată te-ai întreba ce-ar fi dacă ai putea să vezi de
afară tot ceea ce vrea să cânte, să strige, să
arate și să doară?

Pas cu pas și fiecare chemare în visare,
dar ce vis te poate duce oare mai aproape de lumea omenească
atunci când se zice că durerea e acolo doar ca să te ferească de
ceea ce în interior lumea a uitat să hrănească?

Și-n zile gri când nu auzi în mintea ta să fie vreo urmă de ființă
vie,

cum să lași tot ce e nescris în rândurile dintre cum ar trebui să fie
să te încălzească,

ca tot acest nimic cândva să te întregească?

Privește cum dispari din locuri în care ai încercat din greu
adevărat să tot apari,

și cum ai vrut să nu mai tresări la ale plecărilor atingeri
dar lumina doare când se aprinde doar din stingeri în stingeri.

Când tot ce am crezut că ar fi fost să fie s-a scuturat
ca ace dintr-un brad tăiat pe sub care nimeni nu mai trece.
când nu ai mai știut să faci vreo diferență între noaptea ce te
prinde-n camera de zi și gustul aerului rece.

Rada Muica

povești din pustiu

Ne amintim identități în bucăți și fragmente,
zile și spoturi publicitare pentru fiecare celebrare
ca să nu mai auzim cum tot trăim din întrebare în întrebare.
Nu vreau să fie rimele astea nici despre mine nici despre tine,
nu vreau să citim împreună radiografii anoste care doar descriu
tot ce doare în ce înseamnă să fii.

Nu vreau să pară că vreun răspuns n-are să apară,
dar când ultima dată te-ai întreba ce-ar fi dacă ai putea să vezi de
afară tot ceea ce vrea să cânte, să strige, să
arate și să doară?

Pas cu pas și fiecare chemare în visare,
dar ce vis te poate duce oare mai aproape de lumea omenească
atunci când se zice că durerea e acolo doar ca să te ferească de
ceea ce în interior lumea a uitat să hrănească?

Și-n zile gri când nu auzi în mintea ta să fie vreo urmă de ființă
vie,

cum să lași tot ce e nescris în rândurile dintre cum ar trebui să fie
să te încălzească,
ca tot acest nimic cândva să te întregească?

Privește cum dispari din locuri în care ai încercat din greu
adevărat să tot apari,

și cum ai vrut să nu mai tresări la ale plecărilor atingeri
dar lumina doare când se aprinde doar din stingeri în stingeri.

Când tot ce am crezut că ar fi fost să fie s-a scuturat
ca ace dintr-un brad tăiat pe sub care nimeni nu mai trece.
când nu ai mai știut să faci vreo diferență între noaptea ce te
prinde-n camera de zi și gustul aerului rece.

Când știi că născut ești să arzi, dar rămâi doar jar stins sub cenușa
a tot ce credeai c-ar mai trebui aprins
ca să devii ce crezi că trebuie să fii înainte să poți să fii?
Acum cutia ta toracică se preface într-o reflexie bizară ce
teînconjoară

și întrebarea fără răspuns tot zace, cum să faci și cum se face
și cum de viziunea tot nu tace, pentru o lume pe care o hrănești în
timp ce te doboară.

Tot ce-i bun și tot ce-i rău, invitați de seamă-n această morbidă
gală

unde-n loc de muzică pe fundal se aud doar plămâni ce cer aer
într-o ultimă rafală.

Și nu-i așa că ai simțit c-ai vrea să fii de partea creației,
dar uneori oricât cauți nu simt atingerea inspirației
și te-ai săturat de tot momentul contemplației apăsător de presiunea
revelației?

Nu că făceai prea mult.

Doar existai fără prea mult tumult
și erai doar un strop de apă vie în toată posibilitatea ce-ar fi avut
șansa să fie.

Când rățăceai pe străzi și în culorii de nopți târzii știind că într-o zi
ceața se va risipi
să tea rate-n șoapte.

Timpul era încă rezervat de salturi în necunoscut
și doar priveai adânc în golul plin în care cu fiecare nou parcurs
săreai și nu mai simțeai

toate cuvintele pe care de atâta timp nu le spuneai.
Pe umeri nu purtai vieți netrăite ce nu mai aveau șansa să fie
găsite.

ninge și iar ninge în cameră
o ninsoare galopantă creștează în zigzag din nou
aerul spre geamuri
iar acum în ninsoare
guguștiucii se îngrămădesc din ce în ce
mai repede spre
crengile arborilor de afară
deși în mijlocul camerei crește de ore
din parchet un copac
cu brațe întinse până la fiecare perete lateral
și gădilă înălțimea tavanului cu ultimele crengi
rămase în picioare
de ieri spre acum.
din ce în ce stratul ninsorii crește nivel cu nivel
spre ultimul etaj în cameră până spre
clanța automată a ușii de intrare,
ușa de ieșire adună mobilele în mijlocul camerei
ca spre centrul sau punctul zero al pământului
și în cameră direct proporțional cu frigul de afară
crește căldura pereților / pereții camerei se dilată /
se relaxează.

limone rosso crește mai sus de suportul din lemn,
mai arbore în loc de citric în mijlocul camerei,
spui târziu,
ghiveciul are din nou decorațiuni de sezon,
pentru fiecare spațiu gol, crește un alt glob
în care încapă toată camera,
lângă limone rosso cresc câteva crengi cu luminițe,
luminițele cu neonul din tavan se îmbină de data asta
mai strâns la joacă,
mai continuu,
mai repede,
frunzele cad când se întunecă devreme /
repeți inversate spațiile goale
frunzele când cad se întunecă devreme
dar nu atârână mai tare de citrus limon
ca niște cercuri în care încap și globuri
și tu îi spui doar limone
lăsat pe o parte / lăsat de o parte aerul,
când ninge învâlburat înăuntru, sunetele în afară
se dispersează mai lent,
continui decorarea camerei cu ninsoare și fulgi /
alei umplute cu fulgi / aleile de fulgi
cărări scuturate de ninsori / cărările prin ninsori,
se aud cum se reflectă și înăuntru
cum se lungesc și se întind spre cameră,
crește volumul de ninsoare în pragul camerei /
continui lectura poemului ăsta
și frigul fuge sub piatră în căutarea soarelui
deși e încă avalanșa iernii în decor.

E seară.
De fapt o noapte minunată
Îngerii cântă copiilor
Colind de ciocolată.
Si ei nespuse se bucură
Se bucură pe bune
Că-n lume
Sunt numai fapte bune,
Într-o seară.

Sergiu Blaj

E seară.
Dar se mai și plange.
Cinci sărmani asteaptă Mosul,
Dar Mosu' i plin de sange.
Lasat jos, fara sac.O versiune trista.
Pentru vieti care fac sa spui: Nu exista.
Undeva in cap de lume
Un copil vrea doar atat.
O mama
Ca el singur a crescut.
N a fost rasfatat, alintat si nicidecum
Biscuiti sau turte dulci sub pomu' de
Crăciun.
Da' nu se plange
Desi plange noaptea la culcare.
Și inima i se frange chiar si-n zi de
sarbatoare.
Si totusi Mosu' l-a întarit.
I-a aratat ce e cu adevarat de pretuit.
Acum iată are si el copii.
Si stie cel mai bine ce le poate oferi.
Se simte responsabil, sa le fie aproape.
Sa-i iubeasca, sa-i ocroteasca, sa-i
mangaie pe pleoape.
Sentimentele acestea au inceput sa i
tresara.
Cand? Unde? Cum?
Într-o seară.
E seară.
Sa nu uitam c-am primit Har.
Ca Domnul ne-a iubit și Și-a dat Fiul
Dar.
Într-o seară.

Poveste de Crăciun

Ada Crangă

A deschis ușa, cu obraji înghețați
Dar în spate cu un sac de bucurie
Și lângă brad avea biscuiții preferați
Oreo,ăștia-s cei mai faini, toată lumea știe.

Se mișcă greu, are ani mulți
Și vine tare de departe
Și face pași mici, mărunți
Să nu se dea alarma-n noapte.

Anevoios, ia loc lângă șemineu
Și scoate lista din desagă
oftează un pic, respiră greu
Și cadourile începe să le scoată.

Le-așează frumos, atent, sub brad
Se dă un pas în spate
În casă-i bine și e cald
Dar e târziu, mai are multe case.

Și când pe ușă dă să iasă
Vede un plic roșu cu alb
Pe care scrie cu literă frumoasă
"Pentru Moș Crăciun cel drag".

Așa că ia plicul, îl desface
Și-năuntru stătea pitit un bilețel:
"Moșule, zi-mi cum se face
Să nu mai cresc nici măcar nițel?"

Și bătrânelul nost cărunt
Începe și la ochi se freacă
Căci nu de mult, dar nici curând
Era și el copil și lumea era joacă.

CĂȘTIGĂTORUL TRAISTEI SECRETE A
SCRIITORULUI PENTRU SECȚIUNEA COPII ESTE:
Denisa-Maria Bazgan

Locul 2: *Tămara Popescu*
Locul 3: *Ilie Cosmina Andreea*

Denisa-Maria Bazgan

Ninge încet și nori se adună
Parcă vine o furtună.
Cerul gri și supărat,
Acum plânge peste sat.

Se văd pe crengi sclipind în zare,
Lanțuri de cristal
Și nori cernând peste pământ
O mantie de opal.

Mere, nuci și cozonaci
Stau în coșuri așezate
Și așteaptă entuziasmate
Să fie degustate.

Cete de colindători
Se pornesc a colinda
Pe la case se opresc
Nașterea Domnului vestesc!

Și se simte din bucătărie
Un miros de prăjituri,
O aromă delicată
Ce te-ndeamnă să spui:

A venit din nou Crăciunul
Cu arome de bucate
Și te cheamă iarăși mama
Să mai guști acum din toate!

Tamara Popescu Clinchet de zapada

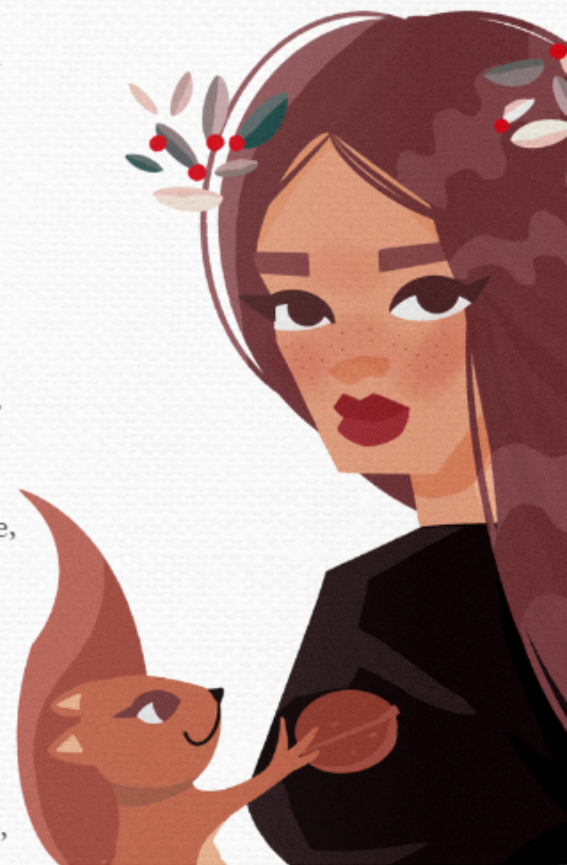

Si iar a nins intreaga noapte
Cerul s-a stins de culori
Prin aer alb, pierdute soapte
Se misca intr-un cerc de fulgi usori.

Si trece iar mandra Craiasa
Cu mantia alungita-n spate,
Si cu-n fior prelung de gheata
Lasa in urma numai ceata.
Dintr-un cos se inalta fumul
Ca-ntre nori sa se strecoare,
Aratand pe-alocuri drumul
Spre a noptilor culoare.
Auzi cum scartaie zapada
Sub ale lor ghete micute?
Cu glasul inghetat ne incanta,
Iar in manute tin traistute.

Au venit sa ne colinde
Chiar acum cand vremea-i rece,

Si cu mare voiosie
Inca un colind sa-nvete.
Sub priviri induiosate,
Langa soba cea batrana,
Peste inimi presarate,
Umbra unui brad atarna.
Ne-am adunat cu mic cu mare,
Pentru aceasta sarbatoare,
Pe Mos Craciun sa il primim
De la distanta, dar sanatosi sa fim!

Ilie Cosmina
Zi de iarnă

E iarnă,iar din cer cade câte un fulg
Și fiecare povestea iernii ne divulg.

Pe omătul proaspăt nu se vede nici o urmă
Doar copacii,transformați în oi,formează o
turmă

Copii se dau cu sania pe derdeluș
Iar o fetiță se joacă în zăpadă cu un cățeluș.

Băieții urcă sus pe deal a lor sanie,
Iar pe drum povestesc câte o pățanie.

Fetele fac oamenii de zăpadă
Iar cei mici se joacă cu bulgări în ogradă.

La gură sobei,stau bunicii
Spunând povești,și celor micii.

Emma Cobzaru

Iarna-i minunată
Mai ales de seară.
Copii fac oameni de zapadă
Și mulți patinează

Sărbătorile vin
Noi le așteptăm din plin
Cel mai mult Crăciunul
Care-i și moș ajunul
Ce ne dorim toți de Crăciun?
Zăpadă, măcar un fulg!

(c) Miruna Crăciun

Denisa
Andreea
Garcea

Fulgii cad încetișor
Și zăpada se adună
Colorând un pomișor
Într-un alb strălucitor.

Coborând cu săniuța
Derdeluțul înghețat
Mi-a căzut pe nas steluța
De la fulgul împărat.

Alexia-Maria Marcu

Afară este noapte
A-nceput încet sa picure
Te simiți așa într-o urâtă stare
Deși nu plouă foarte tare

Ploaia în fulgi s-a transformat
Neaua peste noi s-a adunat
Totul pare alb și viu
Iar natura a însuflețit

Rolaru Cristina

Amintire

Stai o perioadă printre noi, mă faci să sper,
Să visez, să imaginez ca tu nu te vei topii

Că ești nemuritor, că încă suntem copii
Am realizat, cu toții suntem carne, nu fier

Timpul s-a scurs, săgețile luminii te-au îngropat
Transformat în apa și te-ai coborât în pământ
Boala te a răpus, te a prăbușit, m-am frânt
Îmi lipsesc ochii cu luciul lor mat.

Si acum în zăpadă pe tine te vad
Cu ea te asemeni aceeași poveste
Vine Crăciunul trebuie să trec peste
De ce simt ca în curând o sa te revăd?

Vad oameni grăbiți, trec pe lângă mine
Găsesc o înfundătură, alunec pe gheață
Sunt vânător, delirez apoi, văd ceață
Stau lângă trupul ăsta mort, apoi văd...pe tine.

Simt ca au trecut decenii eterne

Dar a fost doar un an blestemat, amărât
Trebuia tu să zbori, sa te schimbi in sfânt
Iarna, gânduri cu tine, abundent cerne.

Te pot compara cu ninsoarea, tu, suflete,
Păgân, viu și dezarmat de trup
Vii, mă înspăimânți cu o privire de lup
Înghiți tot ce e în jur, ți-e foame ți-e sete.

Sorin Petculescu

Bianca Georgiana Bele

În așteptarea lui Moș Crăciun

Vai de mine ce gălăgie!
Așteptând Moșul să vie,
Copiii nu au răbdare
Și toți strigă-n gura mare:
- Astăzi vine Moș Crăciun!
Astăzi vine Moș Crăciun!
Azi, el vine de departe,
Cu un sac mare în spate.
Un băiat, mai zvăpăiat,
Ce nu-i gata îmbrăcat,
Cu privirea-i jucăușă,
Strigă tare: - A venit Moșul la ușă!
- Ce se aude din drum?
Cine strigă: - Moș Crăciun!
Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Moș Crăciun, Moș Crăciun!
El aude, chiar din drum,
Cum îl strigă: - Moș Crăciun!
Moș Crăciune! Moș Crăciune,
Te rog să nu uiți de mine.
Zice repede-o fetiță:
- Moșule să-ți dau guriță!
- Moșule tu ești de treabă,
Când ți-a crescut a ta barbă?
- Vai, ce de copii frumoși
Și cât sunt de curioși!
Zice bunul Moș Crăciun,
Dar fiind atent la drum.
Vor să știe, da, să știe,
De primesc vreo jucărie,
De la Moș cu sacu-n spate,
Ce le știe el pe toate!

Cei mai mici și mai frumoși,
Se apropie bucuroși,
Lângă Moș și lângă sac,
Numai giumbușlucuri fac.
Spun colinzi și poezii,
- Ce isteți! Ce de copii!
Oare cum i-oi răsplăti,
Până mâine-n zori de zi?
- Merg acas-cu săniuța,
Alerg iute, merg fuguța,
Dacă vreau să-i răsplătesc,
Pe copiii ce-i iubesc!
Uite, ce fetiță frumoasă,
Ce îi face semn din casă.
De pe geam cum ea privi,
Moșul la ea se opri.
Și în a lui bunătate,
Începe să-i dea de toate
Și covrigi, și ciocolată
Și-o cutie colorată.
Moșul fericit acum,
Vrea să-și ia un: - Rămas bun!

Însă fata de la geam,
Strigă tare: - Frate, n-am!
Dar dacă tu vrei să-mi lași
Un dar pentru pisoișă,
Eu cu drag am să-l primesc
Și-am să-ți spun cât te iubesc!
- Pentru pisoișăul tău,
N-am cadou în sacul meu!
Stai să văd, să văd nițel,
Poate află un șoricel.
Bagă Moșul mâna-n sac
Și îi dă fetei cu drag
Un cadou mai mititel,
Căci găsi un șoricel.
Și, gândiți-vă, nițeluș,
Șoarecul era din pluș.
Ce s-a bucurat fetița
Și-i dă Moșului mânuța,
Să-l ajute, așa cum poate,
Să se îndrepte de spate.
Și-i deschide ușa tare
Și-i mai dă o sărutare,
Iar fetița bucurată,
Îl mai trage-o dată-n casă.
- Moșule, cu barbă mare,
Îți mai dau o sărutare
Și-apoi te las să te duci,
Cu cadouri la alți prunci!
Pleacă Moșul, merge iute,
Căci mai are daruri multe,
Daruri multe - mașinuțe, ciocolată, jucării,
Pentru sute de mii de copii.

Filip Diana Irina

Mulți copii s-au întrebat,
Cine-n casă le-a intrat,
Chiar în seara de Ajun
Mult-vestitul Moș Crăciun.

Prin omăt, la ceas de seară,
A plecat către oraș,
Bătrânul în sănioară
Să bucure copilași.

Ajutat fiind de elfi,
Moșul cu sacul cel mare
Încărcat cu jucărioare,
A plecat către copii.

El intră tiptil în casă,
Coborând ușor, pe horn,
Și nu vrea ca să trezească,
Prichindeii care dorm.

Îmbrăcat în straie roșii,
Și cu căciulă pe cap
Moșu-apare-n toiul nopții
Cadouri pune sub brad.

Cu beteală și steluțe
Bradul e împodobit,
Iar laptele cu fursecul
Pentru Moș e pregătit.

C-o magie ne-ntâlnită
Și cu renii zburători
Moșul spune „ Ho, Ho, Ho! ”
Și se pierde printre nori.

Rotaru Cristina

De Crăciun, de sărbători,
Fără cei dragi lângă noi.
Anul acesta-i diferit,
Fără cântec de colind.

Fiecare sărbătoare,
O simțim cu mic, cu mare.
Dragi copii și dragi părinți,
De Crăciun voi să zâmbiți.

Moșul vine încet și el,
Cu săniuța și un ren.
Cadouri sub brad ne lasă,
Și-un fursec ia de pe masă.

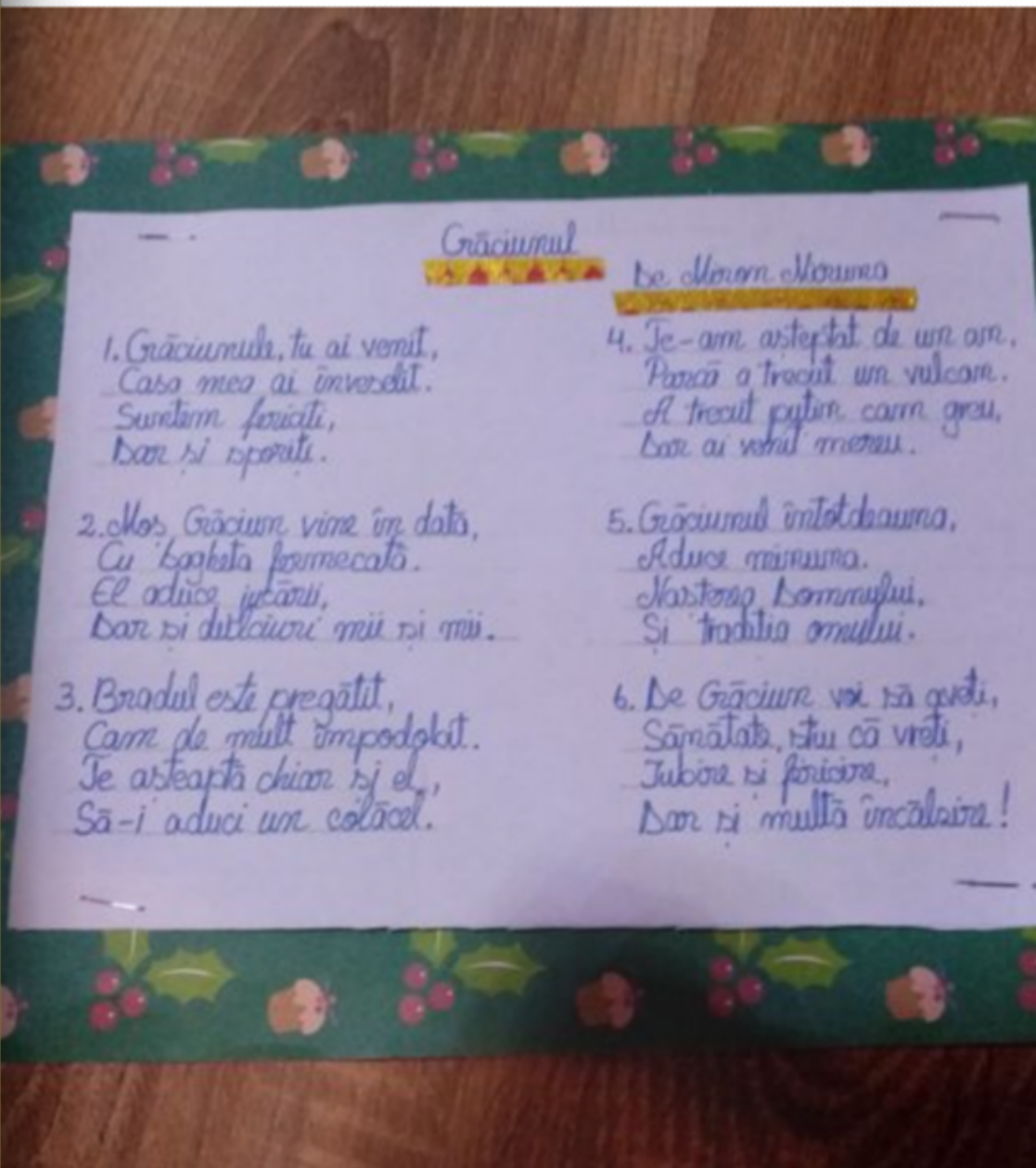
A inceput sa ninga cu fulgi mari ca in povesti,
 Peste orase si sate imparatesti,
 Pamantul se umple cu omatul vestit,
 Dar Soarele nu se lasa pacalit.
 In cer se inalta rotocoale gingase de fum,
 Oameni de zapada se intrupeaza pe drum.
 Copiii imbujorati ies din case,
 Bunicii se strang la terase.
 Mai inspre inserat,
 Cei mici se baga in pat,
 Asteptand ca MOS CRACIUN
 Sa le puna daruri in AJUN.
 Dinspre munte se aude pierdut,
 Sunetul cel cunoscut.

Iuliu
 Motronea

Se aud zurgalai si clopotei ;
 reuneste
 Au inceput sa latre niste catei
 Iar in lumina lunii vii
 Se zareste o sanie cu renii maronii .
 MOS CRACIUN cel prea vestit
 Si din batrani povestit
 Cu sania cea rosie
 Trasa cu voiosie
 De RUDOLF si prietenii lui .
 Sa aduca bucurie orisicui .
 Sacul cel incarcat cu jucarii
 Pentru bunii copii
 Care au invatat si au fost buni
 In tot timpul anului .

De dimineata, FAMILIA se
 Langa BRAD si povesteste
 Iar pricinideii somnorosi
 Deschid cadourile bucurosi.
 Colindele incep sa rasune
 Peste tot prin lume.
 La pranz, ne asezam la masa,
 Bucuria este peste tot prin casa
 Mancam si ne bucuram
 Si pe DUMNEZEU laudam,
 Ca mai trecut inca un an frumos
 Impreuna cu HRISTOS
 Iar la anul care va veni

Grăciunul

de Motronea Motronea

1. Grăciunule, tu ai venit,
 Casa mea ai înverzit.
 Suntem fericiți,
 Dar și sperați.
2. Mos Grăciun vine în data,
 Cu bageta formecată.
 El aduce jucării,
 Dar și dulciuri mii și mii.
3. Bradul este pregătit,
 Carne de mult împodobit.
 Te așteaptă chiar și el,
 Să-i aduci un colăcel.
4. Te-am așteptat de un an,
 Parcă a trecut un vulcan.
 A trecut puțin carne grasă,
 Dar ai venit mereu.
5. Grăciunul întotdeauna,
 Aduce minunăta.
 Măsteca bomboșului,
 Și tradiția omului.
6. De Grăciun voi să gâti,
 Sămăntata, știu că vrei,
 Jucării și fericire,
 Dar și multă încălzire!

Tăvală Iulia

Mi-am atârnat de-un fir de ață fericirea,
Si-mpodobind al vieții mele brad
Îmi calculam în globuri nemurirea,
M-am agățat de-o stea, ca să nu cad.

De sus, privindu-mi viața îngândurată,
Mă întrebam timidă „unde-am greșit?!”

Copilul-fiind de altădată,
Azi, mândră că am reușit.

Si îmi văd viața-n globuri colorate,
Când universul cerne nostalgice,
Pe ici, pe colo, amintiri create
Primul moș cu daruri, pentru mine.

Când cerul se rupe și din el cad stele,
Aș vrea să fiu un fulg de nea

Să mă trezesc plutind prin tot văzduhul,
Dorind s-ajung mereu la casa mea.

Pierdută printre-atâtea fulgi, cu gândul,
Purtată de-adierea unui vânt de iarnă
Mă tot grăbesc să-mi găsesc locul,
O iau înspre pământ, la goană.

Timidă-aterizez pe-un umăr,
Ciudat, că locul asta nu-i străin,
Aș vrea să pot să îți enumăr
Cine sunt, de unde vin.

Si-ți șoptesc lin, c-o adiere
„Nu știu ce ești, dar te iubesc!”
Cuvintele ce-ți dau putere
Eu le rostesc, și mă topesc.

Olariu Raisa-Ioana

A venit Crăciunul,
Copiii sunt toți bucuroși
Că primesc cadouri
De l-al nostru Moș!

El le-aduce-n timpul nopții
Bomboane și jucării
Iar în schimb ei promit
Că vor fi copii cuminți.

Copiii merg la colindat,
Vizitând toată familia,
Iar părinții-s extenuați,
Că i-au plimbat toată ziua.

Acum mergem la biserică,
Că e ziua de Crăciun
Și-l sfințim pe-al nostru,
Sfânt, ocrotitor Iisus.

Doamna iarna-n goană trece,
În trăsurile de vijelii
Stau la geamuri înghețate,
Nasuri carne de copii.
Totu-i alb și vântul bate,
Noi podoabe pomii-ncearcă,
Căci Crăciunul e aproape
Și pe Moș,ei îl așteaptă.
Vine greu,omătu-i mare,
Dar la ei e cald și bine,
Și i-or pune masă mare,
De sărbători,cum se cuvine.

An de an ,în astă zi,
Copiii pe acest pământ
În colinde,poezii,
Îl cântă pe Domnul Sfânt.
Și-n Anul Nou ce va veni,
Colindul sfânt de Moș Crăciun,
Ei veseli îl vor pregăti,
Că-i obicei străbun.

Colinde,sărbători atât de minunate,
Aceasta ești,tu ,iarna mea frumoasă,
Clipe de vis,lumini,steluțe colorate,
Tu ne aduci la fiecare-n casă!

UN VIS DE CRĂCIUN

Alexandra Miruna Popa

Seara sfântă de Crăciun,
Unde copiii sunt pe drum,
Măinile sunt înghețate,
Iar colindele neincetate.

E seara cea minunată
În ieslea binecuvântată,
Se întâmplă o minune,
Se naște Mântuitorul în lume.

Un prunc mare e născut,
Iar credința a renăscut.
Magii cei trei îl vestiră.
Pe el îl sărbătoriră.

Moșul e în drum spre voi,
Să vă aducă vești noi.
Cât de cumiți ați fost,
Ca să vă aducă un dar frumos!

Vasiu Anesia-Maria

Colindul Iernii

Vine Crăciunul, ninge cu fulgi minunați, de fiori.
Chiar de nu e zăpadă, sunt totuși troiene de nori.
Totul e zâmbet. Renaștere, înspre un nou început,
Sperând, mai senin, decât cel ce apune curând, în trecut.

Vine Crăciunul și parcă făptura-i colindă,
Și geru-i colind, sub razele reci de lumină.

Așteaptă cerul o stea în părul de noapte să-și prindă,
Și-o iesle așteaptă, cu brațe de paie curate, o făptura divină.

Și inima noastră-i colind, cu versuri pulsând bucurie.
Unul din altul ne naștem, ca un cer oglindit în privire,
Mi-e inima dor pentru orice român din a mea Românie,
Să devenim Împreună colind, un colind de unire!

Alis Simionescu

A-nceput a ninge
Peste satul liniștit
Lumina-ncet se stinge,
Sufletu-i smerit.

Într-o veche colibă
Lumânari-s aprinse
Aerul se-mbibă
De zvon de gânduri ninse.

În inimă arde focul
Dar rece e în casă
Simțea, dar privea jocul
Flăcării, stând la masă.

Bătrânul suspină adânc,
O lacrimă se ivise.
Din icoană acel sfânt
Jalnic îl privise.

Colindul prinse viață:
În alba depărtare
Voci ce par că- ngheață
Răsunau tot mai tare.

Speranța-ncet se stinse,
Tristețea îl cuprinse
El nu-l poate primi
Căci n-are a dăru.

Iarna, veghind pe deal
Pe bătrân îl zărise.
Din sufletu-i ancestral
Un adânc regret răzbise.

Răceala privirii
Îngheța tot în jur.
Soră a amăgirii
Cu veșmântu-i sur.

De restul nu se-nduioșa
Dar lui ea îi semăna.
Hotărî deci să-l ajute
Pentru ceea ce-ndura.

Intră în casa lui,
Durerea-i alină.
Sezu la masa sa,
Tristețea-i alungă.

Când timpul se-mplini,
Iarna-i dăru
A cerului comoară:
O stea cu totul rară.

N-are rost a nega
Viața-i va seca
Ar vrea să mai rămână
Dar trebuie a pleca.

Decembrie, o sărbătoare

Vine iarna! Vine gerul!
Vițe cob-turtureful!
Priveste de la fereastra:
Ceața moale pare-albastră.

Vine iarna! Vine gerul!
Vor acoperă tot cerul;
Și din ei cad fulgii mari,
Unii ovali, alții stelari.

Șinge-afară, zinge mult,
Flori albe cad pe pământ.
Se așterne un covor
De nea alb, strălucitor.

În Decembrie-n odaie,
Vine Moșul Licolac!
El îți pune în ghețuțe,
Dulciurele și vârguțe.

În Decembrie, la sfârșit,
Vine Moșul cel vertit!
Este drăgul Moș Crăciun
Vine-n seara de Sfințim.
El îți lasă sub brăduț
Un pomei, sau un căluț.

Și în seara de Sfințim,
Cu familia mă adun.
Brăduț noi împodobim
Și pe Iisus îl slăvim
Calindăm în sus și-n jos
»Astăzi s-a născut Cristos!»

Onicegă Maria Antoamela
Cl. a 5-a 1
Școala Gimnazială Dr. I. G. Il
Profesor îndrumător: Coșula Elena

Tăvală Iulia

Mi-am atârnat de-un fir de ață fericirea,
Si-mpodobind al vieții mele brad
Îmi calculam în globuri nemurirea,
M-am agățat de-o stea, ca să nu cad.

De sus, privindu-mi viața îngândurată,
Mă întrebam timidă „unde-am greșit?!”

Copilul-fiind de altădată,
Azi, mândră că am reușit.

Si îmi văd viața-n globuri colorate,
Când universul cerne nostalgic,
Pe ici, pe colo, amintiri create
Primul moș cu daruri, pentru mine.

Când cerul se rupe și din el cad stele,
Aș vrea să fiu un fulg de nea

*cu
ra* Să mă trezesc plutind prin tot văzduhul,
Dorind s-ajung mereu la casa mea.

Pierdută printre-atâtea fulgi, cu gândul,
Purtată de-adierea unui vânt de iarnă
Mă tot grăbesc să-mi găsesc locul,
O iau înspre pământ, la goană.

Timidă-aterizez pe-un umăr,
Ciudat, că locul asta nu-i străin,
Aș vrea să pot să îți enumăr
Cine sunt, de unde vin.

Si-ți șoptesc lin, c-o adiere
„Nu știu ce ești, dar te iubesc!”
Cuvintele ce-ți dau putere
Eu le rostesc, și mă topesc.

Olariu Raisa-Ioana

A venit Crăciunul,
Copiii sunt toți bucuroși
Că primesc cadouri
De l-al nostru Moș!

El le-aduce-n timpul nopții
Bomboane și jucării
Iar în schimb ei promit
Că vor fi copii cuminți.

Copiii merg la colindat,
Vizitând toată familia,
Iar părinții-s extenuați,
Că i-au plimbat toată ziua.

Acum mergem la biserică,
Că e ziua de Crăciun
Și-l sfințim pe-al nostru,
Sfânt, ocrotitor Iisus.

Radu Andreea Natalia

De Crăciun, de sărbători,
Fără cei dragi lângă noi.
Anul acesta-i diferit,
Fără cântec de colind.

Fiecare sărbătoare,
O simțim cu mic, cu mare.
Dragi copii și dragi părinți,
De Crăciun voi să zâmbiți.

Moșul vine încet și el,
Cu săniuța și un ren.
Cadouri sub brad ne lasă,
Și-un fursec ia de pe masă.

Crăciunul

Ioana
Motronea

Crăciunul azi a sosit
Și pe noi ne-a înveselit.
Moș Crăciun va veni
Șă ne-aducă jucării!

Bucuroși intrăm în casă,
Șă mănincăm tot ce e pe masă,
Șă vorbim despre Crăciun.

Rude bune vin acum
Colinde bune să sune,
Pe la urechile noastre mândre,
Șă ningă cu stelute argintii
Peste dealuri și câmpii!

Iar noi totii copii zglobii
Șă ne dăm cu săniuța,
Până ne va prinde figuța!
Șă ne batem cu bulgări mari,
Șă rămână ei mai tari!

Șă râdem despre tot
Ce-a fost și va veni,
Cu inimile noastre de copii!

